

ناخوآنہ انجلی

Ketabton.com

لیکوال: سید ادریس سادات

ناول

ناخوانه انجلی

لیکوال: سیدادریس سادات

چاپ کال: ۱۴۰۲

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پیژندنه

ناول (ناول)	نوم .
سیدادریس سادات	لیکوال .
د سادات کتابتون ټول غړي	ترتیب کوونکي .
طیب سکون	ډیزاین .
شهباز خبرندویه ټولنه	چاپ چارې .
سرفراز خان	مالي ملاتړ .
0731363201	د لیکوال شماره .
۱۰۰۰	چاپ شمیر .
دوهم	د چاپ نوبت .
کابل	چاپ ځای .
۱۴۰۳	چاپ کال .

تر دې مخکې ناول امپراتور ناول وو، چې د احمد شاه بابا په

ژوند لیکل شوی وو، هغه ناول هم درسره

ولولئ.

ډالی

دا ناول دې هغه چاته ډالی وي، چې زه پې لیکوال
کړم، زه پې شاعر کړم.
ماته پې رڼا راکړه، او پخپله لکه د شمې ويلي شوه.
زه پې له مایوسی څخه راپورته کړم.
مگر پخپله به اوس د دې لیکنې په لوستلو سره
ژاري.
ما او هغه له یو بل سره ښه برابر وو، کاش.....

سریزه:

شروع کووم، د لوی او سپیڅلي رب په پاڅه نامه!
نن د خوارلس سوه دوه کال د نهمې میاشتي شپږم تاریخ دی، د
دې ښاره مړه خراغونه تر ډیر وخت وروسته یو ځل بیا روښانه
شوي دي.

زه گړخم خپل کتابونه هرې کتابخاني ته وړم.
ترڅو یې راته یو څوک چاپ کړي، مگر په پنځو کلونو کې داسې
څوک پیدا نشو، چې زما کتاب راته چاپ کړي.
په همدې کش مکش کې واټسپ ته مې مسیج راغی ویل یې:
تاسې سادات یاست؟

ما وویل: هو! مهرباني وکړئ.

ویل یې:

تاسې پخپل کتاب د کلیوالي پیغلې آرمان کې دا ذکر کړي دي.
چې تاسې د کتاب د چاپ لپاره مالي ملاتړ ته اړتیا لرئ، ما وویل:
هو وروره!

د دې خبرې اوریدو سره مې ټول مړه آرمانونه چې په وجود کې
خنثی شوي وو.

یو ځل بیا راپورته شول، دغه هلک زما لیکني او زما شاعری ته
نوی رنگ ورکړ، د سرفراز خان د احسان بدله زه هیڅکله هم
نشم ادا کولای بس زموږ د میندو دعاوې تل همداسې خلکو سره
دي.

هر چا چې د کتاب ولوست، او گټه یې ورځینې واخیسته.
بس صرف په بدل کې یې سرفراز خان ته ډیرې دعاوې وکړې.
انشالله ډیر ژر به د سرفراز خان د ټول ژوند کیسه هم ستاسې و
مخې ته کیردم.

نور نوزه خپلې خبرې نه اوردوم.
او تاسې ددې جذابې کیسې لوستلو ته رابولم

مولوي صاحب اواز وکړ، خدای مو وښه صفونه برابر کړئ.
پینځی مو رابده وهی.
موبایلونه مو بند کړی.
مشران مخکې ودریرئ، کشران وروسته ودریرئ.
د دې اواز نه وروسته الله اکبر شو.
د جمعې دوه رکعت له مونځ مو امام صاحب پسې وکړ.
نور سنت مو بېل وکړل.
کور ته راغلو په سر مې درد وو، سر مې بالخت ته تکیه کړ.
همداسې ویده شوی وم.
یو وخت مهمان خانه کې چا په بالخت وویستم.
سر چې مې پورته کړ، ومې لیدل ملگري وو.
تشناب ته ولاړم، اودس مې وکړ او د ماښکر لمانځه ته ودرېدم.
ملگري لهو ته ناست وو.
ساعت یې تېر وو، ما خپل لمونځ ادا کړ.
موټر کې وخوځیدو، لاړو درونټې خواته په ننگرهار کې د درونټې د پارک
جوانان چکر نو بیا بیل خوند کوي.
د اوبو شراره او بند یې نو بیل کیف کوي.
مور ځوانان وو د لیرې غره سر ته وختو او د هم هغې ځای نه مو د پارک ننداره
شروع کړه.
ځان سره مو خوندور بیسکت او یو A1 نوشي هم وړې وه.

هر څنگه چې و، خو هغې ځای کې یې نو بیا بیل خوند وکړ.
د شپې تر اتو بجو مو همدلته چکر وواهه.
ورځ تېره شوه، مگر د شپې هم زموږ گپ شپ نه خلاصېده.
مخکې د طالبانو پوسته وه.
هغوی هم راغلل ساعت یې تیر وو.
په خبرو کې مو د خپل یار حکمت سره لانجه راغله.
حکمت مو سخت پېغذاب کړ.
ویل یې:

یاره مکوی زه خفه کیرم!
خو یو دم جگ شو خپل موټر کې کښېناست او غر شو، چې ولاړ.
موږ ورته حیران شؤ، چې په دې شپه اوس موږ په څه کې کورونو ته ځانونه
ورسوو.

خو یو طالب راته وویل:

راځئ دلته موږ سره ځای شته شپه به دلته تېره کړئ.
سهار به پخیر بیا ولاړ شئ، موږ ورته ډیر ټینگار وکړ.
چې موږ ځو!

خو ویې نه منله، ویل یې نن به پاتې کیری.
نن شپه همدلته د طالبانو سره پاتې شو.
موږ خو ماږه هم وو، خو بیا یې هم د خپلې پښتونولۍ له مخې شرومبې، وچه
ډوډۍ او لگ څه لوبیا راوړل.

ورسره مو بڼه په نره ډوډۍ وخورله.
د خوب وخت شو.
ټول ملگري ویده شول خو زه یو د اسلامی امارت عسکر ته سوچ وړی وم.
ډیر اندینمن راته ښکاریده.
د پوستې مشر هم همدا وو خو مور ته یې هغه بل ملگري بلنه راکړې وه.
زه د دې طالب جان خواته ورغلم.
د شپې یولس بجې وې، سپورمې خوارلسمې ته رسیدلې وه.
د درونټې اوبو بڼه په شدت سره د پاکستان پر لور منډې وهلې.
په دې ورځو کې د درونټې سیند هم بڼه په مسته کې و، داسې ښکاریده لکه
مسته پیغله چې په پسرلي کې د خوشحالی نڅا کوي.
په ننگرهار کې یخني نوې نوې شروع شوې وه.
خو بیا داسې په لوړ او د سیند د پاسه ځای کې یخني هم ځان ته څه ویل!
په غرونو کې لیرې به یوه نیمه انگیزه د مارغانو اورېدل کیده، نور د شپې
خاموشي خوره وه.
ما له طالب جان څخه پوښتنه وکړه.
قاري صاحب محترم:
ډیر اندینمن راته ښکارې خیر خودی کنه.
داسې خدا یې وکړه لکه څوک چې یې پرې په زوره کوي.
راته کړه یې:

د خیر ژوند خو د هغو خلکو لپاره پیدا شوی، چی مینه یې نه وي کړي.
مینه خو زما په ټولنه کې هیڅوک هم نه مني.
بیا زما په ژوند کې خو یې بیخي څوک نه مني که تاسی مینه وکړئ، بیا هم یوه
خبره ستاسی د بناریانو نور څوک دي.
بس چې مور او پلار درسره راضي شو.
نور د چا غمه هم نکوئ.
خو که زموږ ژوند ته راشئ.
بیا پوهیږې چې نفريو وي، خو واک به یې د ټول کلي سره وي.
که چیرې په کلي کې درسره د یوه تن هم خوبنه نه وي.
ته خپل هدف ته رسیدلای نشې.
ته ووايه ځوانه!

ما کې د څه کمی دی؟
ماورته وویل: قیصه راته وکه څه درپینس شوي دي؟
خپل ملگري ته یې غږ وکړ.
هلکه نعیم الله یو دوه پیالې چای راوړه لږ څه چنیې او کشمش هم ورسره
راوړه.

هر څه یې ورته راوړل، طالب جان قیصه داسې شروع کړه.
زما ملگرو ته هم خوب نه ورته، مگر هغوی د قیصې د اورېدلو شوق نه درلود،
ځکه یې ځانونه په خوب ووهل.
د طالب نور عسکر هم ویده شول، یو عسکر خو لا ماته وویل:

وراره:

سبحان لالا به دې دماغ و خوري، خو په قيصه به يې پوه نشې.

ټول خپلو ځايونو کې پريوتل طالب جان وويل:

زه د چپرهار يم.

هر کله چې زه د اوو کالو شوم زما ياد دي پلار مې بوتلم مکتب کې يې

واچولم.

دې سره نو صديق د کمپلی نه سر راوباسه.

د قومندان سبحان کيسې ته يې غور ونيوه.

همداسې يوڅو طالبان هم ورته متوجه شول چې اوس څه وايي.

ويل يې:

مکتب کې به درسونو کې زيات لايقه وم.

د چپرهار په دولتي لیسې کې وم.

په اول کال مکتب کې اول نمره راغلم.

زما په ياد دي، خدای دې زما بابا سره ښه وکړي.

ماته يې زما د اول نمره گۍ په انعام کې بايسیکل واخيست.

زه ورته ډير خوشحاله وم.

او هره ورځ به مې بيرون چلاوه، د کلي او کوڅو جنکيانو به راته تر سترگو

لاندي لاندي راکتل.

خو چې ما به سترگې ورواړولې، نو ځان به يې په بل څه مشغول کړ.

دا مهال نو د ټولې پوستې عسکرو د قومندان سبحان کيسې ته غور نيولی وو.

او سر ته یې لاس تکیه کړی و.
قومندان د چای له پیالې غږپ هوار تېر کړ.
بیا یې وویل: دې چای کې خو بوره هم نشته، یاره نعیمه زر کوه بوره راوړه.
روښان ورته وویل:
ښه قومندان صاحب کیسه کوه.
قومندان وویل:
تر دې وروسته به زه مکتب ته په بایسکل تلم.
یوه ورځ مکتب نه راروان وم.
یو هلک روان وو لمر یې مخ باندې د تندې خوله راماته کړې وه.
ماچې وکوت، صنفی ابراهیم وو.
ما ورته وویل:
ابراهیمه سایکل ته وخیژه، چې په منډه دې پخیر ورسوم.
ویل یې نه یاره زه خپله ځم.
خو ما په زور سایکل ته اوچت کړ.
او تر خپل کوره مې ورساوه.
هغه ابراهیم د همغې ورځې نه وروسته زما ملگری شو.
او تر اوسه زما ملگری دی، او زما هر راز ورسره شریک دی.
هغه ابراهیم اوس فل حال لپاره دلته موجود دی، لاس یې تاو کړ ټولو باندي
یې وگرځاوه، چې لاس ته یې په تور ابراهیم ودراره.
ویل یې هغه ابراهیم دغه دی.

او ان شالله ابراهيم به زما تر مرگه پورې يار وي.

صديق ورته وويل:

خا قومندان صاحب نو دې سره تا کومک کړی وو! نوره قيصه کوه....

***

ويل يې:

د مکتب وختونه ډير خوندور ول.

دومره خوندور وو، چې خوند يې تراوسه هم زما په خوله کې شته!

د مکتب نه وروسته دفلافل برگر خوړلو بيا بېله مزه درلوده.

دا د مينې او د خوند نه ډکه دوره ډيره ژر ختمه شوه.

زه د دولسم نه اول نمره فارغ شوم.

ډير ژر مو کانکور ته داخله وکړه.

د کانکور امتحان کې مې ټوله د مختلفو ولايتونو انجینري انتخاب کړه.

دا کال مې ښه خواري کړې وه.

تر څو په کانکور کې ننگرهار ته کامياب شم.

خو د قدرت چې څه خوښه وي هماغسې کوي، زه پنجشير کې انجینري ته

کامياب شوم.

خو زما خوښ نه وو، زما غټ ارمان دا وو چې زه ننگرهار پوهنتون کې درس

ووایم.

خو دا ارمان مې پوره نشو.

هغه شاعر څه بڼه وایي چې:

دا دنیا نیمگړې پاتې له ارمانه ده!

پاتې له بادشاه او د گدا نه ده!.

په پنجشیر کې مې غوښتل یو اطاق کرایه کړم، خو ډیره کرایه یې غوښتله.

د یو محصل لپاره لږې پیسې هم ډیرې وي، خیر څه بندوبس مې یې وکړ.

په لومړۍ ورځ پوهنتون کې استاذ ډیر خوندور درس ورکړ، په درس کې یې

نوي نوي مضامین ځای پر ځای کړي وو.

زه ډیر خوشحاله شوم، شکر چې دومره تکړه استاذ لرم، استاذ ټول درس ورکړ.

ما په اخر کې گوته وچته کړه، پوښتنه مې له استاذ څخه وکړه؟

استاذ جانه:

مور سیول انجنیري او د بریښنا انجنیري لرو، که د دې دواړو تر منځ توپیر راته

په گوته کړئ؟

زه کښېناستم.

استاذ اخر صف کې یوه انجلی پاڅوله.

ورته یې وویل:

د سبحان د پوښتنې ځواب تاسې ورکړی، استاذ آرام پر خپله څوکی

کښېناست.

انجلی بغیر له وارخطایی نه پیل وکړ.

د بریننا انجیري د برېښنايي سامان الاتو څخه بحث کوي.
او سیول انجیري د تعمیراتو او لویو لویو بلډگونو جوړونکي ته وایي.
استاذ وویل:

ډیر ښه کښینی.

په اخر کې یې یوځل لپاره بیا خپل او د پوهنتون قوانین تېر کړل.
او ولاړ.

زما فکر ځواب ورکونکي انجلی ته شو.

هغې پوهنتون کې هم یو ناول راخیستی وو او مطالعه کاوه یې، زړه مې غوښتل
خواته یې ورشم.

اونور هم ورڅخه څه وپوښتم.

خو خپل ننگرھاري غرور راته اجازه رانکړه، هر کله چې پوهنتون رخصت شو.
زه خپل اطاق ته روان شوم، د اطاقونو اپارتمان لږ څه د پوهنتون نه لیرې
خاموشه ساحه کې وو.

صرف د اپارتمان چوکیدار وو، نور د اپارتمان مخې ته هیڅوک هم نه وو.
زه چې پورته راوختلم خپلې خونې ته یو دم چا لاس را وچاوه، د لاس نه یې
ونیوم.

ما چې وکتل هماغه انجلی وه، چې پوهنتون کې یې استاذ ته ځواب ورکړی
وو.

داسې راته وبریښیده لکه یو ورک څیز چې مې پیدا کړی وي.
ویل یې فکر کوم، ته ننگرھاری یې او فارسي نه درځي.

پښتو کې به یې درته ووايم.
تاسې چې پوهنتون نه را وتلی، دغه قلم له تاسې ولويد.
ما تاسې پسې ډیر تېز وځغاستل.
خو گېر مې نکړې شکر چې اوس ودریدې، هن دا قلم واخله او زه ځم.
انجلی روانه شوه.
ماورته وویل: صبر وکه مو تر به درته ونیسم.
ویل یې نه کور مو لنډ دی، مننه.
انجلی لاره خو په ماشپه او ورځ حرام شول د زړه درزا مې ثانیه په ثانیه
زیاتېدله.
تلویزیون مې ځان ته چالان کړ.
خو تېې ونیوم.
په برستن کې مې ځان ونغاړه.
سمه لړزه راباندې لگیدلې وه.
په سبا پوهنتون ته نه ولاړم.
استاذ زنگ را ووهه، ویل یې سبحانه وراره نن نه وی راغلی خیریت خو وو
کنه.
ما ورته وویل:
استاذ جانه! خیر و خیریت وو، خو بس لږ څه مریض وم.
ان شا الله که درب العزت خوبښه وه سبا به درشم.
ویل یې سمه ده.

خدای دې ورسره ښه وکړي په دې ورځ مې ټول صنفیان پوښتنې ته راغلل.
خو ښه دا وه چې هغه انجلی ورسره نه وه راغلې، د چاله امله چې زه دې
حالت ته راغلی وم.
ځکه که هغه راغلې وای، زما درد دوه چنده کیده.
خو بس ښه وو، سهار کې رک روغ شوم، خپل پوهنتون ته راغلم.
د پنجشیر پوهنتون نو بیا بل ډول ښکلا لري.
د هغې ځای د ښکلا انځورول، د غټو عتو لیکوالانو د وس کار ندی زه خو یو
عادي طالب عسکر یم.
طالب جان غبر کړ:
نعیمه چای پیاله بیا تشه شوه.
راډکه یې کړه.
او ته قدوسه ووځه بیرون احوال واخله بیرته راشه.
قدوس وواته او نعیم قومندان ته پیاله ډکه کړه.
شپه ښه پخې ته رسېدلې وه خو په پوسته کې داسې څوک نه و، چې د سبحان
قومندان کیسه دې په نیمه کې پریرې او لکه د یوې ښکلې سندرې پشان یې
اوریدلو ته تېري وو.....

***

قومندان بیا پیل وکر:

په سبا چي پوهنتون ته ولاړم، نو استاذ راته وویل:

سبحان تو بیا د قطار اول بشین.

ویل یې:

ته اول صف کې کښېنه.
نن هغه ځواب ورکونکې انجلی هم په لومړي صف کې ناسته وه.
زه نه پوهېرم.
خو غوښتل مې د هغې انجلی په نوم پوه شم.
د پوهنتون لومړۍ ورځې وې حاضري هم جوړه شوې نه وه.
تر څو حاضري کې یې نوم واورم، خو د دې انجلی په نوم پوهېدل زما لپاره
زیات ضروري وو.
د همدې لپاره مې کتابچه راوخیسته د صنف نه بهر ووتم.
دوه دقیقې وروسته راغلم.
دروازه مې بنده کړه صنفیانو ته مې وویل:
بشنو!
استاذ به مه گفتم که نام همصنفايت نوشته کو.
مه نام شما را نوشته میکنم.
اوس نو ما بله لاره نلرله، تر څو د هغې انجلی په نوم پوه شم.
ځکه مې د ټولو صنفیانو په نومونو لیکلو شروع وکړه.
د یو څو نومونه مې ولیکل.
دا وو، چې د ځواب ورکونکي انجلی وار راغی.
سر مې ټیټ واچاوه او د قلم په خوزولو سره مې ورنه وپوښتل:
ببخشید خاله اسم شما چیست.
زه په فارسي نه پوهیدم.

ځکه مې د دختر پر ځای ورته خاله وویل:
جینی نو ځمکه او آسمان پر سر واخیستل.
ویل یې:

مه برت خاله معلوم میشم.
تو چی رقم ای فکر کردی، که به مه خاله بگویی.
ما ورته ډیر عذر وکړ.
ببنه مې ورځینې وغوښتله.
خو ویې نه منله.

د انجلی شور او غوغا تر ادارې ورسیده او لږ وخت کې مدیر صنف ته راغی.
ټول صنف کې غلي کښناستو، خو په ما رڼا ورځ تکه توره شپه شوه.
ځکه که اوس راته ووايي، چی تاته چا ویلي دي چی نومونه ولیکه؟
نوزه خو ورته ځواب نلرم، مدیر راته همدا خبره وهم کړه.
ما نو د هوبنیاری نه کار واخیست، دا مهال مو د دیني برخې استاذ په صنف
کې نه وو.

ما ورته وویل: به ما استاذ حلال گفت که نام همصنفايت نوشته کن.
د روپې نه مې معلومیدم، چی وارخطا وم.
او غلطي را څخه شوي وه، ځواب ورکونکې انجلی راباندې پوهه شوه.
مدیر ورته وویل:

برو به استاذ حلال صدا کو.

ځواب ورکونکې انجلی ورته وویل:

خیر مدیر صاحب!

مه کتښ بودم که اساذ هلال برش گفتم، که نام همصنفايش نوشته کن.
امکان داره که اشتبا شده باشد.
مدیر ولار انجلی راته وویل:

زر کوه هله نو نومونه ولیکه، ما ورته وویل:

خا نوم دې ووايه؟

ویل یی:

زما نوم یلدا دی.

او د پلار نوم یی حاجي شیرین وو.

بس مجبوري وه، د ټول صنف نومونه مې ولیکل.

هغه کتابچه راسره اوس هم په کور کې ده.

او چې هر وخت د هر صنفی نوم گورم نو یو مې هم له یاده نه وځي.

رخصت شو، د یلدا یوه ملگري چې بیرون راووته ماته یې اواز وکړ.

سبحان وروره واوره!

ویل یی:

د صنفیانو مخکې مې درنه پوښتنه نشوه کولای.

خو اوس به یې درنه وپوښتم.

تا ولې نن بې پرسانه د صنفیانو نومونه لیکل؟

په تا خو ټول صنف شکی شوی دی، دا وخت نو د غرمې دولس بجې وې.

د پنجشیر یخه هوا د لمر گرمي جذبوله، خو پوره نه لږ لږ یې زموږ د بدن

پوستکي هم سوځول.
نری باد وو، زما په سترگو چشمې او په سر مې د ځوانی غرور پروت وو.
چشمې مې لیرې کړې، انجلی ته مې په تریخ انداز وویل:
زه چې څه کووم هیڅوک هم حق نلري، چې له ما څخه د هغې په اړه پوښتنه
وکړي.
خپله مور هم نه!
نو ته بیا لا څوک یی؟
ویل یی:
زه د یلدا ملگري یم.
او ستا په مقصد مې پوره سر خلاصیږي.
او زه ستا سره د مرستې لپاره راغلي وم.
خو څه ته چې یی نه غواړې زه لارم.
لاس نه مې ونيوله.
په حیرانی مې ورته وویل:
څه ته د یلدا ملگري یی؟
خیر دی خورجانې، له ماسره مرسته وکړه.
زه بیخي یوازې یم.
ویل یی پوهیږم او مرسته درسره ځکه کوم، چې ته زموږ ننگرهاری یی.
ما ورته وویل:

بڼه اوس چل راوښايه څه وکم، تر څو د يلدا زړه لاس ته راوړم.
ويل يې:

بڼه ته اول راته دا ووايه زما نوم درته ياد دی؟
ما ورته وويل: نه
ويل يې:

وئ، لږ مخکې دې زما نوم وليکه کڼه.
ما ورته وويل:

هېر مې شو، بيا يې ووايه!
ويل يې:

د يلدا نوم دې څنگه ندى هير شوی؟
ورته ومی وويل:
بس هغه خو هغه ده.
ويل يې:

نه ته بايد له هغی مخکې زما نوم ياد کړې ته بايد د يلدا په فکر کې بيخي
نشې.

اوباید هغه عادي وگڼې، واقعا يلدا همداسې هلکان خوبنوي.
که چيرې ته ورپسې کلک شوې، نو ډير ژر بدې پريږدي.

او داسې ډیر هلکان یلدا پریښي دي، سمه ده.

ما ورته وویل: سمه ده

ویل یې:

یلدا ستا طرفته لگه څه مایله شوې او وروسته به نوره هم درته نږدې شي.

ته کار په مه لره.

او صرف صنف کې استاذ نه پوښتنې ډیرې کوه، او د درس په باره کې نوي

نوي مطالب راوړه.

او خپل درس په یادو زده کوه.

مطلب دومره خواري وکړه چې ته د یلدا خوښ شي، نه پوهیږم د دې انجلی

څه مطلب و.

خو ماسره یې پوره پوره کومک وکړ، حمزه پښتنه وکړه؟

قومندان صاحب!

د دې انجلی پته بیا ونه لگیده، چې څه مطلب یې و.

ټولو ورباندې غږ وکړ، یاره حمزه قومندان صاحب کیسې ته پرېږده.

دې موضوع ته به هم راشي.

سبحان قومندان ورته وویل:

راځم ستا پوښتنې ته وراره ته د ډول نه مخکې مه گډیره (!)

***

وخت تیریده یوه ورځ استاذ پاڅولم، پدغه ورځ رانه استاذ ډیره سخته پوښتنه وکړه.

ما ټول کتاب کې دا پوښتنه نه وه لیدلې، داسې ورځې هم راتلې چې ټول صنف ته به د یو سوال ځواب نه ورته، خو ماته به یې ځواب راته، خو داسې ورځ کله نه وه راغلي چې زه د بې جوابه پاتې شم. دا مې لومړۍ ورځ وه چې بې ځوابه وم، سخته غوصه راغله. په دې ورځ مې طبیعت بیخي خراب وو. استاذ وویل:

زه درته درس وایم تاسې یې نوټ کړی، ټولو نوټ کړ ماته غوصه راغلي وه. سر مې ټیټ اچولی وو، هر کله چیخ استاذ دصنف نه ووت. یلدا راغله خواته مې کښناسته. ویل یې: زه پوهیرم ته ډیره خواري کوي. خو خیر یوه نیمه ورځ داسې راځي چې خپل ځان کمزوری احساس کړي. ته دې خپلې خواری ته ادامه ورکړه. د همدې ورځې وروسته مو سره خبرې ازادې شوې. هره ورځ به مو سره خبرې کولې او خوشحال وو، د رخصت نه وروسته به یو ځای په لاره تلؤ. بڼه خبره خو داوه، چې زه به یې تر خپل اطاقه ورسولم او دابه په خوندوره موسکا د لاس په خوځولو سره راڅخه پنا کېده. د پنجشپږ هر بوتې، هر غر او هرې ونې سره مې د یلدا له خاطره مینه پیدا شوه. یخې هوا به راته تل یلدا رایادوله. ځکه چې کوم ځای کې چې پوهنتون دی، د هغې ځای هوا ډیره یخه ده. زما لیدنه به په ورځ کې یوځل ضرور د یلدا سره کېده. پوره یوه میاشت مې د ژوند نه دومره خوند واخیست، چې په دا دومره عمر کې مې اخیستی نه وو. خو فکس څلور میاشتي د پوهنتون تیرې شوې، چې د کور نه زنگ راغی. اوکی مې کړ، مور مې وه. ویل یې:

سبحانه زویه!

ته خو چې پوهنتون ته تللی یې زموږ بیخي پوښتنه نکوي.

دا ولې لکه چې په دومره لنډ تگ سره رانه پردی شوي؟

ما ورته وویل:

نه مورې خدای دې نکړي.

پدې ورځ مې د کورنۍ ټولو غړو سره په موبایل خبرې وکړې.

پلار سره مې هم ډېرې خبرې وکړې.

په اخیر کې راته مور وویل:

بچیه!

مور خو پلان نیولی راروانه نه، بلې شنبې ته دې انشالله د تره واده دی.

او ته همدې راتلونکي هفتې ته د پوهنتون نه رخصت واخله او راشه.

ما ورته د ښه نه بغیر بل جواب نه لاره، ځکه مې ورته ښه وکړل.

خو خفه پدې وم، چې بغیر د یلدا نه به دا دومره وخت څنگه تېروم.

پوره دوه هفتې دي او څنگه به یلدا ته وایم، چې زه د دوه هفتو لپاره ننگرهار

ته ځم.

زما ارمان خو دا وو، چې د ننگرهار پوهنتون کې درس ووايم.

خو اوس را باندي د پنجشېر پوهنتون د خپله ځانه هم زیات گران وو.

د دې ورځې په سبا مې پوهنتون کې اجازه واخيسته، یلدا چې وکتیم یو ناڅاپه

یې تر سترگو اوبنکې و څڅیدې، ژر ژر یې اوبنکې پاکې کړې.

ویل یې:

ته چې ځي، دلته يوازې ژوند کول خو زما لپاره بسيار مشکل هست.
ما ورته وويل:

دوه هفتې دي ان شالله ژر راځم.
ويل يې:

زه ستا نه بغير ژوند نشم کولای.

ما ورته وويل: زه هم

ويل يې: سمه ده ولاړ شه خونن نه سبا به ځي.
ما ورته وويل:

مورجانې راته ويلي، چې همدا نن راشه خو نه يې منله.
سبا راپسې اطاق ته راغله.

لږ څه چپس او جوش کړې هگۍ يې پخې کړې وې.
ما ورته وويل:

دېته څه ضرورت وو، ويل يې:

لاره ډيره اوږده ده.

که وړی شوي نو دابه بيا وخورې.

او دا هم واخله پنځوس زره افغانی د لارې خرچه او په واده کې چاته ځان کم
رانه ولي.

زه پوهيرم زموږ پشان محصلين تل د پيسو له لحاظه خراب وي.
او هميش يې بل ته لاس نيولی وي.

خو ته به تر هغې بل ته لاس نه نیسی تر خو چې زه ژوندی یم.
ما ورته وویل:

نه زه دا پیسې نه اخلم.

هر څه کواي شم.

خو دومره بې غیرته هم نه یم.

ویل یې خیر دی مکوه، زه دا نشم زغملای چې ته دې د چا مخې ته کم
راشي.

ځکه دا پیسې درکووم.

ما ورته وویل:

گوره یلدا ما درته وویل کنه.

زه بیا دا نشم زغملای چې ستا د لاس نه پیسې واخلم.

شکر ماسره شته.

بس ډیر په زوروی راکړې.

که واقعیت خبره وکم.

پیسو ته زما هم حاجت وو، ځکه چې یو ځوان سړی د زهرو شکل غواړي،

خو دانه غواړي چې د خپلو مشرانو نه پیسې وغواړي.

دا نو نه پوهیږم چې ښه عادت ورته ووايم، یا بد خو عموماً ټولو ځوانانو کې دا

عادت شته او اکثر والدین هم د بچي په قیصه کې نه وي، حتی تر دې چې

ددې پوښتنه یې هم نکوي، چې دا زوی مې روغ دی که ناروغ.

زه د ننگرهار په لور رهي شوم.

چې پوهنتون ته راغلی وم، بس سیده به پوهنتون ته تلم او بیرته به اطاق ته راتلم.

نور بهر حالت مې لیدلی نه و او نه هم یلدا چاته پرینبوم.
خو چې لږ څه مو موټر مخکې ولاړ.
دا مازدیگر وخت شو.
بس ډریور وویل:

راځی ورونو همدلته لمونځونه وکړو، بیا به پخیر ځو.
د موټر نه ښکته شوم، دا ځای هم چک پینټ وو او هم جماعت!
په چک پینټ کې یو تک تور پنجشیری ناست وو.
پکول یې کور په سر ایښی وو، توره ټوپکه یې غاړې ته اچولي وه.
ما ورته وویل:

ورور جانه دا د اودسونو ځای چیرې دی؟
برگ برگ یې راوکتل یو دم یی چغه کړه.
برو گم شو سگ، مه کت گل بو گپ نمیزنم.
عسکر ته زیر شوم.
یو څو لحظې مې فکر وکړ.
توبه خدایه!

دا څه رقم بد اخلاق خلک دي.
دا وخت راته یو نفر په ولي (مت) لاس کېښود.
ویل یې:

ولار به شی هاغه د منارو خوا کې چینه روانه ده، هملته اودس کولای شی.
لاړم د اودس ځای ته خپل اودس او لمونځ می ادا کړ.
خدای نه مې دعا وغوښته، تر څو سفر مو بې خطره شي.
یو ځل بیا مو تر ته وختو، سور پلنگوچ کې ناست وم.
داسې مازیگری وخت وو.
د برق لینه لکه د مار پخیر په غرونو کې تېر شوي وو.
کوم نفر چې راته د اودس ځای بنودلی وو، هماغه نفر مې دا ځل خواکې
کښېناست.
ما ورځینې پوښتنه وکړه.
کا کا جانه!
دا گل ببو چاته وایي؟
او ددې ځای دا عسکر ولې دومره بد اخلاقه دي؟
ویل یې:
لکه چې مخکې دې د دې پنجشیریانو بد اخلاقي د پښتنو سره لیدلې نه وه؟
ما ورته وویل:
نه!
ویل یې:
دوی هر وخت همداسې بد اخلاقي کوي.
بیا مې وپوښتل:

دا گل بو یې چاته ویل .

ویل یې :

دوی گلبو گلبدين حکمتیار ته وایي او دوی ټول پښتانه د گلبدين غړي بولي .

دا پخوانی وخت و، اوسني پنجشیریان پوهیږي، چې هر پښتون د گلبدين غړی

نه دی .

او هیڅ ډول کینه ورسره زړه کې نه ساتي.....

***

دې سړي راته خبره شروع کړه ويل يی :
دا پنجشیريان ندي؟
دا ټول د سقاو له اولادې څخه دي .
سقاو به يې هغه چاته ويل چې د پسه، غوا او همداسې نورو مالونو پوستکي به
يې جوړ کړي وو .
او ښار کې به يې پدې پوستکو کې اوبه گرځولې هر کور او هرې سقاوې والا
به ترې اوبه اخيستي .
زياتر به ترې د سقاوو والا اوبه اخيستي .
نو ځکه يې دوی ته سقاو ويل .

غازي امان الله خان هم سقاويانو له وطن څخه شړلی وو.
 که چيرې تاسې د بغدادې پير ناول لوستی وي، نو بچه سقاو به مو ښه په
 رسمياتو پيژندلی وي.
 ډير لږ وخت کې کابل ته راورسیدو.
 موټر مو ښه په شدت کې روان وو، کابل کې بې حجابي وه، اکثر انجونو به
 حجاب نه کاوه.
 زه هم ځوان وم.
 يو ځای کې مې په يو انجلۍ سترگې ولگيدې، نيغ يې همدا ماته کتل، ما چې
 وروکتل زما اوس هم ياديري.
 موټر مو راه بندۍ کې بند شو زما او د انجلۍ سترگو په سترگو کيدل.
 ټول خلک حيران کړ.
 زياتي نورو موټرونو کې هم خلکو وليدو.
 جينۍ روانه وه، د ناز واړه واړه قدمونه يې اخيستل، خپل د تگ هنر يې هر
 سړي ته خوده.
 زلميانو ته بيا دا مزل ډير خوند ورکوي، چې يو دم يې پښه په تيره کې ونښتله،
 او خطر ناک درز يې وخوړ. (!)
 (!) دغه علامه د خدا معنا ورکوي.
 زما د ژوند تر ټولو جالبه خاطره هم همدغه وه. هههه
 موټر مو د کابل نه راووت، د ماهيپر په گړنگ په کلار کلار لاندې راکوز شو.
 همداسې د تنگي غرونه يې هم شاته پرېښودل او ډير ژر د لغمان ولايت ته

داخل شو.
همداسې درونته او ورپسې ننگرهار شو.
کور ته خدای پخیر راوړسولم.
دلته مې ځان لپاره بنکلی واسکت او نوي جامې سره د گران بیو بوتانو
واخیستل.
لاړم سقاوی ته ځان مې د واده لپاره بڼه برابر کړ، سقاوې نه چې راوتم.
ویل یې پنځه سوه روپۍ شوې.
ههههه ورته هیران شوم، خو بس ور مې کړې.
کور کې مو محفل شروع وو، زمور د کور دستور داسې وو:
چې پوره شپږ یا اووه ورځې مخکې نه به خلک راغلي وو.
او کور کې به مو ډیکونه لگېدلي وو، دا شپه نو زمور خپلوانو بڼه نڅا وکړه.
کور کې د کور انجونو هم بڼه زړونه یخ کړل.
ما تر هغې وخته نه مدرسه لیدلي وه او نه جماعت بس د گمراهۍ په ژوند کې
اخته وم.
زما زړه رانه پنجشیر کې پاتې وو.
چې کله به وي، پنجشیر ته ولاړ شم، او د خپلې یلدا سره یو ځای شم.
دوه هفتې په کور کې را باندې د دوو کالو نه هم زیاتې شوې.
خو شکر تیرې شوې.
له ډیر ځنډ وروسته پوهنتون ته روان شوم.
هر څومره چې به لاره تېرېده زما زړه به تخنېده، ځکه چې یو ځل بیا د یلدا
وخواته ورتلم.

خوندور خوندور فکرونه مې ذهن ته راتلل، او د ډیر انتظار وروسته یو ځل بیا پوهنتون ته ورسېدم.

تر ټولو اول خپل اطاق ته ولاړم، ماته د یلدا دوي کور معلوم وو.

خو ورتلای ځکه نشوم، چې د یلدا مور او پلار به راباندې خبر شي.

دا ورځ مې هم همداسې تېره کړه، په سبا چې پوهنتون ته ولاړم، یلدا پوهنتون کې هم نه وه.

ډیر زیات ورته اندیښمن شوم، ما ویل خدای ناخواسته څه ورته پېښ شوي نه وي.

دوهمه ورځ هم د یلدا څخه په جدایي کې تېره شوه.

په دریمه ورځ یلدا پوهنتون ته راغله، خو حالت یې بل ډول وو.

ماته یې بیخي نه کتل او زما په لیدو یې هیڅ خوشحالي څرگنده نكړه.

هرکله چې پوهنتون رخصت شو.

یلدا ډیره تېزه د خپل کور په لور روانه وه.

ما یې لاس ونيو ورته مې وویل: یلدا زه سبحان راغلی یم.

شکر چې ومې لیدلې.

ستا د دیدن په انتظار کې خو په ما باندې دوه هفتې دوه کاله شوي.

او ته زما په لیدو هیڅ خوشحاله نه شوې.

ویل یې: گوره سبحانه نن زه لږ څه ناجوره یم.

سبا پخیر خبرې کوو.

نوره روانه شوه زه هم ورپسې ورغلم.

ورته ومې ویل:

چې نا جوړه یې راځه زه به دې روغتون ته بوځم کنه.
ویل یې نا!
زه خپله ځم.
اوس لپاره تاته بڼه وخت غواړم.
لاس یې راته ونيو.
ما چې د یلدا نوی کرکتر ولید.
دومره مې تری زړه تور شو چې مخ مې ورځینې واپراوه.
او ورته ومې ویل: نور غواړم چې د یوې نوې یلدا سره خدای پامانی وکړم.
اونه هم زه د یلدا سره کومه اړیکه لرم.
زه په پخوانۍ یلدا مین یم او زه پخپل خدای پوره یقین لرم، چې هماغه ذات به
ماته زما پخوانۍ یلدا را کوي.
دا خبره مې ورته وکړه، او د اوبسکو نه په ډکو سترگو لدې ځایه ولاړم.
ما یلدا په سمه معنا هیروله، خو نه هېرېده ځکه نو یوه ورځ یوه روغتون ته لاړم
. .
ډاکتر ته مې خپله قیصه وکړه.
ورته مې وویل: چې دغه مشکل دی او ته راسره مرسته وکړه.
زه غواړم هغه انجلی هېره کم.
خو د هغې انجلی هیروول نشم کولای.
ویل یې: ته به داسې وکړې چې خپل پوهنتون به بدل کړې او د دې ځای نه
لیرې ولاړ شه.

زما هم دې خبرې ته خیال نه و، چې پوښتنه مې وکړه.
خلکو ویل:

چې تبدیلی کیري او ته کولای شې، چې ننگرهار پوهنتون ته هم ځان تبدیل کړي.

نو ځکه مې عریضه ولیکله تر څو تبدیل شم.

د تبدیلی ټولې چارې مې ډېرې ښې سرته ورسیدلې.

او زه یې ننگرهار ته تبدیل کړم، سخته وه خو کاکا مې دولت کې وظیفه لرله.
هغې ډیر کار راته وکړ.

هر کله چې له پنجشېره تلم، نو بیک مې واخیست بیرون راووتم، گورم.
د اپارتمان مخې ته مریم ولاړه ده.

مریم هغه انجلی وه چې لومړۍ یې ماته د یلدا خبره کړي وه.

ما چې ولیده ورته حیران شوم.

بیک مې کیښود، نری موسکا مې ورته وکړه.

ورته ومې ویل: ووايه یو ځل خو دې په یلدا راته زړه وڅیره اوس غواړې څه ووايي.

ویل یې:

څې خو هسې هم څې.

خو نن به درته یوه خبره وکړم، ما ورته وویل:

وايه کنه.

ویل یې دلته نه کیري، راځه چې هوټل ته ننوځو.

هوټل ته ورغلئ او د بنسټې د دروازي خواته په چوکۍ کې کښيناستؤ.
د تروو کبانو او تريخ کباب اډر مو ورکړ، شنې چای يې هم ورسره راوړې.
په کبانو مو نارنج وزبيخه.

بيا مې ورته وويل: ښه مريم اوس ووايه تا څه ويل؟

ويل يې خبر يې؟

يلدا اوس د بل هلک سره په فورنر کې گرځي، هغه اوس ستا په رقم غريب
ځوان باندي څه کوي.

ما ورته وويل: گوره مريم دروغ مه وايه يلدا بغير له ما څخه د هيچا سره هم
مينه نشي کولای.

ويل يې:

ښه څه، چې باور نکوی.

سبا سهار لس بجې د لوړ غر خواته راشه او ويې گوره.

ما ورته وويل:

سمه ده.

چې دا خبره ده يوه ورځ بله هم تيروم...

***

ویل یې:

بڼه څه، چې باور نکوي، سبا سهار لس بجې د لوړ غره وخوا ته راشه او ويې
گوره.

ما ورته وویل:

سمه ده.

چې دا خبره ده، یوه ورځ بله هم تېروم.

دا ورځ هم په ډیره سختی مازیگر او بیا شپه شوه.

پخول مې د لاسه نه کیدل بهر ووتمه، تر څو د خوراک لپاره یو څه واخلم.

او ځان د لوړې څخه پرې خلاص کم، د شپې اته بجې وې هر څه بند وو.

ځکه نو بازار ته ورپسې روان شوم، تر بازاره ډیره لاره وه د سرک په پیاده رو

روان وم.

ما ویل زه که چیرې کوم موټر تېریده لاس به ورته ونیسم، بازار ته به مې

بوځي، پدې سرک کې فکرونو په مخه کړم.

د خزان پانې یخ باد د ونې د څانگو څخه یوه یوه لاندې راغورځوله.

نور د هیڅ آواز نه وو.

صرف له لیرې ځایه د سپو غږا راتله، لاره ډیره خطرناکه معلومه. یو څه مزل مې وکړ، د لږ څه ځنډ وروسته د سرک بر سر ته له لیرې ځایه یو غځیدلی څیز ښکاره شو. ما فکر وکړ، امکان لري کومه تیره وي، خو چې ورنږدې شوم. انسان وو او د مرگ په حالت کې وو!

ورتیت شوم.

سر مې یې پخپله غیر کې کینود.

ورته ومې ویل:

ولې وروره څه خبره ده؟

ویل یې:

د خدای لپاره ما روغتون ته ورسوه.

زه واړه واړه بچي لرم.

شکرونه یې وباسل چې خدای په داسې وخت کې ورته یو پښتون انسان په

لاس ورکړ.

ځکه فارسیوانان که هر څومره هم څوک د مرگ په حالت کې یا خراب حالت

کې وگوري.

ورڅخه بیریریاو هیڅ ډولکومک یورسره نکوي، که رینتیا خبره وي زه هم

ډیر ووېریدم.

ځکه که چیرې دا سپری کوم ترهگر وي، خو ښه وو خپل اسناد یې رابنکاره کړ.

سپری د ملي اردو عسکر او دلته په پنجشیر کی استخباراتو والا وو.

فکر کوم پنجشیریانو پیژندلی و او بیا یې ویشتی وو.

سخت ویریدم، خو بله لار راسره نه وه.

خپل ننگرهارې غرور پرینبډم، سپری مې اوږی ته راپورته کړ.

پدې تکه توره شپه کې یو خپله شوم او یو مې ټپي سپری په شا کړی وو.

د لږ مزل څخه وروسته سخت ستومانه شوم.

سپری مې د اوږی نه کوز کړ، د سرک پر سر چوکی وه، لږ څه کښناستم.

د لږ ځنډ وروسته پر سرک د مقابل لوري څخه یو موټر رابنکاره شو.

لاس مې ورته وخوځاوه.

زمور طرف ته یې اشتړنگ راتاو کړ، چې ومې کوت موټر یې ډک وو.

ویل یې:

وروره ولې څه خبره وه چې پدې نیمه شپه راوتی یې.

ورته ومې ویل:

ښار ته څو ټپي دی راسره.

ویل یې:

ولا ورور جانه!

ماسره هم ناروغان شاته سیت کې دي، او باید چې کور ته یې ورسوم.
او ماسره ځای هم نشته گنې ضرور به مې رسولی وای.
ما ورته وویل: مننه.
مور به څه بله لاره چاره ولټوو، ویل یې:
وروره هر څنگه چې کوی ویپکړئ، خو دا مې واورئ:
مخکې لاره باندي چې هر څوک د شپې پیاده تېر شوی، روغ ندي پاتې
شوی.
ځکه په دې لاره د انسانانو د وحشت هیڅ نښه نشته، خو نور مخلوقات دي
چې انسانان پعدابوي.
خدای شته ډیر سخت وویریدم، او تکل مې وکړ.
تر څو چې موټر نه وي پیدا شوی نور پیادل نه ځم، پوره یو ساعت موټر ته
معتل شوم...

***

په سر مې دوره راغله ما داسې موجود په مخ د ځمکه کې بل ځای لیدلای نه
وو.

نری ست، د کدو پشان لوی سر، لنډ او بد شکله موجود وو.

ددې موجود بد شکلي زما ستوني تريخ او وچ کړ. هېڅ خبره مې د خولې نه راوته تر څو دوی پرې قانع کړم. دوه درې دقيقې زما او د هغې موجود لخوا څخه خاموشي وه، خو وروسته هغه خاموشي ماته کړه.

ويې ويل:

دومره جرأت.

اخر ولې؟

خوانه!

ته هم لکه چې په مينه کې ناکام شوی يې.

ځکه د خپل مرگ وخواته راغلي (!)

زموږ ملگرو مخکې ته تعقيبولې، تاته څو نفرو وويل چې مخکې خطر دی،

خو بيا هم راغلي اخر ولې؟

ما ورته په وچ ستوني وويل:

تپي دی راسره، غواړم ښار ته ولاړ شم.

ويل يې دا تپي مو څه کيږي، ما ورته صفا خبره وکړه.

دا تپي مې هېڅ نه کيږي، خو مخکې ځای کې چا ویشتي وو، او ماته خپلې

پښتو ددې اجازت رانکړ، تر څو همداسې بينوايي پريردم.

ويل يې:

تا موږ د خپلې همدردۍ او ددې پښتو لپاره پريردو.

زما فکر نه وو.

چې ریشیا په پنجشیر کې دوی څنگه پښتو وایي ځکه د ډار په اخري حد کې
وم.

یو خوانه خپل ځان وړل راباندې سخت شول او دا په اوږه مې ټپي هم وو.
پښو مې لږزه پیل کړه.

خو راته یې وویل:

سمه ده ولاړ شه.

او تر ښاره پورې د هر ډول مشکل نه خاطر جامه اوسه.

او ها چې بیا پدې لاره یوازې رانشې، دا وخت په سرک یو گاډی مخې ته
راروان وو.

ناشنا موجود مې یو دم له مخې څخه لرې شو، د موټر د ټایر یخ شمال مې په
مخ ولگید.

د بیرې خوله مې د مخ نه لږ څه لیرې شوه، خو موټروان راته بیخي حیران شو.
بیخي ونه درید اوسیده ولاړ، زه هم له دې گړنگ نه ژر ژر راواوښتم.
مخکې په لاره کې هم ډیر ویروونکو ځایونه وو، خو اول کې به تیرې
راواریدې، وروسته لکه چا چې ورته ویلي وي.

د تیرو وارونه به بند شول.

د سرک پر سر به زما په طرف سپو هم غپل، مگر یو ځل به شاته شول او په
منډو به شول.

ما ټپي ډیر ژر روغتون ته ورساوه، د زړه نه مې یو خدای خبر وو.
غوښتل مې چې خوب وکړم، او دماغ مې آرام شي.

ډوډی ته مې هیڅ زړه نه کیده، خو لږ څه برگر او اورکباب مې واخیستل.
یو بوتل اوبه هم.

ددې ځای نه مې پریکړه وکړه.

چی په سپیشل ټکسي کې به خپل اطاق ته ولاړ شم.
ځکه سخت ویریدلی وم.

او غوښتل مې ځانته مې لږ څه دماغ ارام وي.

او د هیچا خبره هم وانه ورم.

ټکسي مې کرایه کړه.

روان شو.

د موټر بنسینه یې نیمه خلاصه پرینې وه، یخ شمال به مې د مخ پوستکی کم
کم سوځاوه.

ډیر ژر هغه گړنگ ته ورسیدو، خو دا ځل پکې هیڅ نه ښکاریدل.

خو په ما یو ځل بیا د ویرې چپه راغله.

ځکه چې همدې ځای کې د هغسې مخلوق سره مخ شوی وم.

دا ځای هم تېر شو او ډیر ژر خپل اطاق ته ورسېدم.

اطاق کې مې ځانته وخت نشو تیرولی، سخت ویریدم.

ځکه مې ملگری غني راوغوښت، خدای دې زما له ملگرو سره ښه وکړي.

غني زما د گپ شپ ملگری وو، ځکه پدې نیمه شپه راغی.

په همدې شپه مې ورته دا قیصه وکړه، هغه هم سخت ووپرېده خو ښه وو دوه

تنه وو.

دا شپه مو ټوله په ویرې سره تېره کړه.
د سبا ستوري راوختل، اسمان خپل تورتم ورو ورو په شنه پرده بدل کړ.
د سپوږمۍ هم رڼا شېبه په شېبه کمېده، ما خپل لمونځ وکړ.
سورة یاسین مې تلاوت کړ، لمر راختلو ته لږ وخت پاتې وو.
غني مې هم له خوبه راویځ کړ.
هغې خپل لمونځ وکړ، موټر ورسره وو.
ویل یې:

ښه یارو!

زه به پوهنتون ته ورشم او دا د موټر کیلي واخله، چې رخصت شوم بیا به یې
بوځم.

واو زما نو پدې ورځ موټر پکار وو او هغه هم راته پیدا شو.
خو پدې لانه پوهیدم، چې لوړ غره ته به موټر ورختلای شي کله.
ډیر په فکر کې ناست وم.
خو بس ما ویل:

څه که د موټر ځای نه وو لاندې به یې کوم پارکنګ کې ودروم.
موټر ته ورغلم.
فکس نهه بجې وې موټر مې چالان کړ، لږ څه اوبه مې ورواچولې.
او د یو څه شیبې وروسته پکې کښېناستم، زه بد سپری نه وم.
خو که چا را سره ناخواني کوله، بیا ډیر بد کېدم.
ځکه زه یواځینې بنده یم، چې ناخواني مې نه خوښیږي.

خو دا خلک بار بار ما سره ناخوانی کوي.
لوړ غره ته ډیره لاره وه.
او داسې په نهه نیمو بجو د غره وخوا ته ورسېدم.
خو که غره ته ختم، نو ضرور شل دېرش دقیقې تېرېدې.
او غره ته هیڅ د موټر لاره تللې نه وه.
لاندې یو تم ځای وو، هغې کې مې موټر ودراره، خو هغوی ویل غره ته د شا
لخوا یوه لاره راختلې.
او ته کولای شې چې هغې خوانه ورته وخیږې.
ریشیا هم یوه لاره وه، زه په موټر کې پوره پنځلس دقیقو کې وروختم.
پنځلس دقیقې مې صبر وکړ.
دلته نو پنځلس دقیقې وروسته مریم هم راوړسېده.
په اشاره مې وپوهوله چې څنگه راځی کله.
اشاره یې وکړه شاته راروانه ده، ریشیا هم یو نوی ځوان ورسره وو، لاسونه یې
د یو او بل په په اوږو اچولي او روان و.
دا وخت صدیق غږ کړ.
ولا قومندان صیب سخته ناخوانی یې درسره کړي.
ښه ده چې ستا په ځای زه نه وم کله، دا جینی رانه له دې ځایه ژوندی نشوه
وتلای.
ما صدیق ته وویل:

ته چوپ شه یاره قومندان صاحب هم امکان لري جینی نه وي پرینبی .
 بنا قومندان صیب قیصه اورو...

***

قومندان صاحب وویل: ماچی دا حالت ولید.
 د غوصې نه سور او شین شوم.
 بس پدې وخت کې مې فکر او دماغ د خپل وحشیتوب ومنله، جینی او هلک
 مې له سنگ څخه تېر شو.
 بڼه فکر مې وسنجاوه.
 دوه درې ځله مې خپل سر پدې شترنگ بڼه کلک کلک وواهه.
 اخر مې موټر راوگرځوه او د هلک او جینی مخې ته ودریدم.
 له موټره راکوز شوم.
 انجلی او هلک راته حیران دریان ولاړ وو.
 چې ورغلم انجلی مې له لاسه ونيوله، هلک مې لاسته لاس راوغځاوه.
 لاس مې پری تاو کړ.
 او خپته کې مې بڼه مومندی لغته ورکړه.
 هلک چپه شو.

نور مې انجلی خان سره مخکې سیت کې کښینوله.
 او سیده مې قرغې ته بوتله، زما زړه کې دانتقام اور بل وو.
 د انجلی خهره راباندې د یو خاوروي نه هم ډېره بده لگېده.
 خو چې انتقام مې د دې ناخوانه انجلی نه، نه وای اخیستی.
 تهر کې مې نه یخېده.
 یوځل مې ورته د سر نه تر اخره پورې بڼه په زور او زیر وکتل، انجلی راته د
 عاجزۍ سترگې نیولې وې.
 بس شروع مې ورباندې وکړه، بڼه خوند مې ورنه واخیست.
 بې ادبي دې معاف وي، خالي مې زنا ورسره ونه کړه.
 نور مې هرډول کار ورسره وکړ.
 خپلې نښې گوتمه غاړکۍ او یو څو خطونه چې به ما پوهنتون کې ورلېږل.
 هر څه مې ورنه واخیستل.
 او همدلته مې د موټر نه لاندې وغورځوله.
 خدای دې ما معاف کړي.
 خو د ناخوانۍ بدل مې ورنه په ناخوانۍ واخیست.
 د انتقام لمبې په انسان باندې هرډول گنا کوي.
 زه اوس هم په هغه کار پښیمانه یم، چې د یلدا سره مې کړی وو.
 خو که په هغې وخت کې ما دا انتقام نه وای اخیستی نو امکان لري.
 زه به اوس له غمه مړ وای.
 بنا قومندان صاحب نوره کیسه کوه.
 هر کله چې خپل اطاق ته ولاړم، غني راته ناست وو.

ویل یې ښه شوه چې راغلي زما مور مریضه ده د موټر کیلي راکه چې هغه
روغتون ته بوخم.

کیلي مې ورکړه.

ورته مې وویل:

که زما څه حاجت وي ووايه زه به درسره ولاړ شم.

ویل یې نه مننه یارو.

تا نور په خدای سپارم.

ته کولای شې چې ننگرهار ته ولاړ شې.

خو ها ناخوانه!

یو نیم زنگ راووه هسې نه چې هېر مو کړې، په همدې ورځ د غرمې دوه

نیمې بجې وې.

موټر مې پیدا کړ او حرکت مو وکړ، مخکې په لاره کې چک پواینټ وو.

هر موټر به یې ودراره او یو یو کس به یې ښه په زیر زیر کتلو هیڅ یې غمه کې
نه وم.

خو چې وروسته مې فکر وکړ.

د عسکرو سره د یلدا تصویر په لاس کې وو او زما تصویر هم ما خپل مخ پټ
کړ.

هیچا هم شکر ونه پیژندم او په حیا او پرده کې لدې ځایه تېر شوم.

ټول مسافر راباندې پوه شول.

خو دانه وو، چې دوی د انسانیت نه پولیسو ته څه نه ویل، بلکې دا فارسیوانان

ډیر بې غیرته خلک دي.
دوی فکر کاوه، چې امکان لري دا جینی دې هلک وژلي وي.
اومور پسي وسله راونه باسي.
خو بڼه وو، پوره د شپې نهه بجې ننگرهار او خپل کور ته ورسېدم.
په واده کې خو مې مور او پلار لږه خواري په ځان کړی وه، ځکه ضعف یې
راته نه بنکاریده خو چې اوس مې ولیدل سخت خفه شوم.
او د خپلو والدینو په کمزوري لیدلو سره ژړا راغله.
بس نور مې ځای ننگرهار شو او هغه ارمان مې هم پوره شو، چې ننگرهار
پوهنتون کې درس ووايم.
خو نه پوهیږم ولې؟
زړه مې زیات په پنجشیر پسي خپه وو.
داسې راته بریښیدله، لکه پنجشیر کې چې کوم اړین څیز رانه پاتې شوی وي...

***

وخت تیریده او د یار یو یو یادگار به مې ذهن ته اوږپده را اوږپده.
خو بس نور مې گزاره ونشوه، یوه ورځ افغانستان کرکت میچ گتلی وو.
زه یو عسکر سره د پوستې خوا کې ولاړ وم، خلکو هوایي ډزی کولې.
ما هم د عسکر نه توپک واخیست او یو شاجور مې بڼه مزیدار تش کړ.
بس د همغې ورځې نه مې د توپک سره مینه پیدا شوه او ومې غوښتل چې
ملي اردو ته ولاړ شم.
دا جنگ داسې خیز دی چې هر څوک یې کوي، هغې نه بیا د ژوندانه ټول

غمونه ورک شي.
او صرف بس د انسانانو د وینو تبری شي او که چیرې هر انسان د توپک یو
شاجور هم وډزوي.
نو هغه به ضرور د جنگ مینوال شي.
ځکه که توپک د یو انسان سره وي نو هغه د هیڅ نه هم نه بیریري.
او ځان ورته څلور چنده قوي ښکاري.
او دا انسان د توپک د شتون په حالت کې ضرور د یو انسان چې هیڅ صلاح
نلري قوي دی.
هر کله چې انسان د قوت په لوري یې مخه شي، نو عادي ژوند هیڅ خوند نه
ورکوي.
زه د همغې ورځې نه وروسته د ملي اردو عسکر شوم.
درې میاشتي مو کابل کې تمرین وکړ او د هغې نه وروسته یې کندز ته د
جنگ لپاره ولیرلم.
زما ملگري ډیر زیات وو، خو اکثره جنگ د دې لپاره کاوه ترڅو خپلو بچو ته
یو کپ ډوډی پیدا کړي.
پوره شل کسيز د ښځو ډله یې هم راسره ولېرله، تر څو د جنگ په حالت کې
مور ته ضروری لوازم راوړسوي.
او سربازان جنگ ته تشویق کړي.
په همدې ورځ چې مور ورغلو، هرې خواته مړي پراته وو.
زما په شان یو نوي عسکر لپاره د دومره مړو کتل گرانه وه.

خو د جذبو نارو مې روح قوي کړ.
هوایي او ځمکني عملیاتو مو په دې ورځ وکړل.
خو نه پوهیږم.
چې دا طالبان ولې ماته نه خوري.
زه هغې وخت پدې نه پوهیدم چې ملي اردو ته یواځې یو سبحان راغلی.
چې د خپل ژوند نه تېر شوی دی.
خو طالبان ټول د سبحان له قومه دي.
ځکه هغوی کې یو تن هم داسې نشته چې دسر نه تېر نه وي.
لومړی به مور بڼه تیز وروان وو او طالبانو به شاته منډې وهلې، خو چې
وروسته به یې راته طیارې راوپرزولې.
بیا به نو زموږ مرال خراب شو.
داسې یو ساعت بڼه په ډاډه زړه وجنگېدم.
خو د یو ساعت نه وروسته چې مې وکتل مور پوره څلور تنه ژوندي پاتې وو او
جنگېدو.
بس مرال مو خراب شو.
او د جگړې له ډگر څخه په شا شولو، تر ډیره حده ولاړم.
خو د لرې ځایه نه پوهیږم، کوم سنیپرچي وو یا طالب پدې پښه یې وویستم.
سر را باندي وگرځید، سترگو مې تور وخوړ.
په همدې وخت کې یوه ښکلې انجلی راغله، سمه د جنت حوره معلومېده، زه
یې په غیره کې وچت کړم او سیده یې چورلکې ته ورسولم.
په نور حالت زه هم خبر نه شوم.

خککه زه بی هوبنه شوی وم.
خو چې راویخ شوم.
په یو روغتون کې پروت وم.
په پښه یې په پسته کې د شرم گانه لاندې ویشتی وم.
پرتوگ یې راته شکولی وو.
سخت وشرمېدم.
ما ویل هسې نه اوس څوک رانشي خو بڼه وو سرته مې یو شنه روجایي پرته
وه.
هغه مې په ځان اواره کړه.
دا وخت نرسه رانوته.
زما د احوال پوښتنه یې وکړه.
ما ورته وویل:
شکر دی اوس خو جوړیم.
خو هغه انجلی چې زه یې د جنگ په وخت کې وژغورلم هغه څوک وه؟
ویل یې گوره عسکره دا عسکرې د همدې لپاره حکومت موصف کړي.
تر څو د ټپیانو مرسته وکړي.
ما ورته وویل:
بڼه بڼه.
خو هغه به اوس چیرته پیدا شي؟
ویل یې هغه راغله همدا تا سره راغله ته یې تر روغتونه را ورسولې.

اوس هم امکان لري بیرون چیرته ناسته وي.
ما ډیره خواري وکړه تر څو له خپله ځایه پورته شم.
خو نه کېده.
هغې انجلی نو زما زړه یوړ.
په دوه ورځو کې لږ څه را جوړ شوم، او دومره شوم چې په امسا وگرځم.
همداسې په قلاز قلاز بڼه کېدم.
او چې څومره به بڼه کېدم، د هغې بڼکې انجلی بیا ځل لیدلو ته به مې تلوسه
ډیرېده.
بس ډېر ژر په خپلو پښو ودرېدم.
خو مات مات به تلم ډاکټر راته وویل: چې وگرځیرې انشالله پښه به دې رکه
روغه شي.
او نور یې له روغتون څخه رخصت کړم.
زه په هغې انجلی پسې ډیر وگرځېدم خو هغه مې پیدا نکړه.
تکل مې وکړ چې یو ځل بیا کاندز ته ځم، امکان لري هلته یې پیدا کړم.
خو چې پوښتنه مې یې وکړه.
انجلی کاندز کې طالبانو نیولي وه.
د هغې وخت مفکوره دا وه، چې طالبان کومه انجلی ونیسي، نو هر ډول ناوړه
چلند ورسره کوي.
ځکه نو ما مخه کړه، تر څو هغه انجلی آزاده کړم.
خو دا هر څه په یو لوي فکر کېده.

ما ټوله طرحه برابره کړه.
په عادي جامو کې طالبانو ته ورغلم ورته ومې ويل:
چې زه غواړم تاسې سره دلته دنده ترسره کړم.
خو ويې نه منله.
هغوی ويل: تا بايد مورت ته د کلي او گاوندې کومه مدرسه را معرفي کړي.
بيا به زمور عسکر شې.
د همدې لپاره مې کندز کې مدرسه شروع کړه.
اووه اته ورځې مدرسه کې وم.
خو بس وروسته مدرسه کې د جهاد خبرې شروع شوې.
زما هيڅ فکر نه وو چې دوی به د افغانستان مدرسو کې هم خلک جنگ ته
تشويقوي.
دې ځای کې نو ملا صاحبانو داسې خبرې کولې چې زما يې هم په روح اغيزه
وکړه.
هغه عسکر چې ټول عمر ورته تدريس شوی.
چې د هغې په روح باندې داسې خبرې اغېزه کوي، نو نوی ماشوم خو سیده
جنگ ته بوځي.
اوس نو پوه شوم چې دا دومره طالبان څنگه د سر نه تېر دي.
د اوو ورځو وروسته زه هم مدرسې طالبانو ته ور معرفي کړم.
خو د هغوی استخبارات ډير تېز وو.
د يو يو عسکر نوم يې ليکلی وو کمپيوټر کې زما نوم يې پکې سرچ کړ.

ما بنه وو نوم بدل کړی وو.
زما اصلي نوم سبجان ندي، زما اصلي نوم ميرويس دی.
خو د سبجان نوم مې تر اوسه ځکه يادوه، چې د دې پوستې عسکر مې په
سبجان پيژني.
او هم د يلدا په وخت کې زما نوم ميرويس وو خو ما ځکه تر اوسه خپل نوم
سبجان يادوه.
چې تاسې په قيصه کې گډ وډ نشی.
دا وخت نعيم چغه کړه خانو قومندان صاحب ستا اصلي نوم ميرويس دی.
قومندان صاحب وويل: هو زما اصلي نوم ميرويس دی.
خو په هغې ځای کې مې نوم بدل کړ او په سبجان بدل شوم.
زما نوم هيڅ د عسکرو په ليست کې راونه ووت.
دا چې ما تعليم کړی وو.
او په ډير څه پوهيدم نو د ټولو....

***

او هم د یلدا په وخت کې زما نوم میرویس وو، خو ما ځکه تر اوسه خپل نوم
سبحان یاداوه.

چی تاسې په قیصه کې گډه وډ نشئ.

دا وخت نعیم چیغه کره خانو قومندان صاحب ستا اصلي نوم میرویس دی؟
قومندان صاحب وویل:

هو زما اصلي نوم میرویس دی، خو په هغه ځای کې مې نوم بدل کړ.

او په سبحان بدل شوم.

زما نوم هیڅ د عسکرو په لیست کې راونه ووت.

دا چې ما تعلیم کړی وو او په ډیر څه پوهیدم، نو د ټولو بند خونو سیستم یې ماته راوسپاره.

او ویل یې:

که یو بندي هم وواته، نو بیا دې خیر نشته، ما خو غوښتل چې ټول لدې ځایه وباسم.

مگر د دوی امنیت د کابل نه ډیر وو.

او که چا به لږ هم ځان خوځاوه، نو بس د کپمرو ښکار به وو.

یو څه وخت وروسته مې یو نفر ته وویل:

چې د ټولو بندیانو عسکونه واخله او بیا راشه.

ریشیا هم د ټولو عکسونه یې اخیستي وو، ما یو یو چک کاوه.

اکثر مې پکې ملگري وو.

خو بس مجبوري دا وه، چې دا ټول مې لدې ځایه نه شول وباسلی.

خو بیا ښه وو، یو کس راته وویل:

چې دا نفر که ورته قسم وخورې چې بیا اردو ته نه ځو نو خوشې کوي یې.

خو یوه میاشت به دلته ضرور د دوی سره بند نور هم تېروي.

ما په تصویرونو کې خپل هدف پیدا کړ.

هغه انجلی په تتو زیرو جامو کې ناسته دیوال ته یې تکیه کړې وه.

سترگې یې پټې وې فکر کووم ویده به وه.

عسکرو ته مې وویل:

دا انجلی چې په تصویر کې ویده ده، دغه دلته راولی زه ورسره کار لرم.
عسکر ووتل او په څو شیبو کې یې انجلی د ویښتانو نه نیولې، پداسې حال کې
چې له پوزې نه یې وینې بهیدلې دننه راوستله.
جینی چې زه ولیدم، هک حیرانه شوه.
زه یې بس د تکو تورو اوږدو زلفو په ننداره وم، پرونی یې د جالی وو.
خپل عسکرو ته مې وویل:

بهر ووځئ.

انجلی مې ځانته مخامخ کښنوله.
یو څه شیبه زما او د هغې ترمنځ خاموشي خوره وه.
ما ورته وویل: خبره یې؟
ویل یې په څه؟
ما ورته وویل:

د کومې ورځې نه مې چې لیدلې یې.
د هغې نه وروسته مې د ژوند لوی هدف همدا ته یې!
زه ستا لپاره دا دی د مرگ په خوله کې ولاړ یم او همدا مې لوی ارمان و چې تا
لدې ځایه وباسم.
ته خبره یې زه دلته صرف ستا لپاره راغلی یم.
ویل یې:

خیر دی ځوانه لدې ځایه نه مې وباسه زه لدوی نه سخته ډار پرېم.
هسې نه عزت ته مو کومه صدمه ونه رسوي.
ما ورته وویل:

لږه سره خوره د ماسپینین لمونځ وخت کې دا نفر ټول د جمعې لمانځه ته
ځي، ما او تا به لدې ځایه ولاړ شو.
ویل یې درسره مې خوښه ده.
تر ماسپینینه پورې دوه ساعته وخت وو.
پدې دوه ساعتو کې مې د انجلی د بنایست په لیدلو ښه سر تر پایه پورې ځان
مور کړ.
دانجلی نوم نیلاب وو.
میرویس او نیلاب د ماسپینین د جمعې په وخت کې دوه خپلې کړې او دوه
پردې کړې.
او له هغې ځایه را ووتلئ، زما او د نیلاب مینه له همدې ځایه پیل شوه.
او د دې نه ورسته به هر وخت د جنگ په ډگر کې یو ځای جنگېدو.
بس ما سره چې به په جنگ کې نیلاب وه، ما به په هغه جنگ کې ماتې نه
خوره.
یوه ورځ مو شدید جنگ وکړ دښمن مو شاته کړ او مور ورپسی وو تر ډیره
حده ورپسی ورغلو.
خو یو دم د طیارو غرمبار شو.
او همدا بمونه شو زما صرف یو ملگری ژوندی پاتې شو.

نور ټول همدې پدر لعنتو امریکایانو بمبار کړل.
ما پروت وکړ، د هر طرف نه مې د وژل شوو ملگرو زگیروي اسمان ته پورته
کیدل.

ډیر دردونکې زگیروي یې کول، ژړانو د بی وسی ژړا هلته وه.
که چیرته طالبانو راته ملگري وژلي وای، بیا هم پرې دومره نه خفه کیدم، خو
خپلو خلکو را سره ناخواني وکړه.
طیارې ورکې شوې، لوخرې پورته شوې، چې ومې لیدل ټولو ملگرو مې ساه
ورکړې وه.

یو زه او یو بل ملگری مې ژوندي پاتې وو.
دا وخت مې مخابرې ته د درد نه ډک اواز راغی په دردونکي غږ یې ویل
میرویسه!

میرویسه!

اورې؟

څه نیلاب ووايه، څه شوي، صبر زه قرارگاه ته درځم.
په منډه منډه مې قرارگاه ته ځان ورساوه.
چې ومې لیدل...

***

چې ومې لیدل.
نیلاب په سرو وینو کې لته پته پرته وه.
د قرارگاه یو ملگری مو هم ژوندی پاتې نه وو، دې ظالمانو زما ټول ملگری
وژلي وو.
الوتکې دلته لا گرځیدلې او د تېسټې په حال کې وې.
ماته دله همغه وخت نه دا معلومه شوه، چې دا ظالیمان هیڅ زمور د گټې لپاره
ندي راغلي، بلکې برعکس راته تاوان اړوي.
ما سره نور بله لاره نه وه یو غټ توغندی مې اوبړې ته پورته کړ.
دا لوتکې په لور مې یو توغندی وار کړ.
یوه خو مې پکې وویشته خو نور رانه لار ورکه شوه.
هغوی نو ډزې شروع کړې.
دا وخت راته یو نفر چغه کړه میرویسې دلته راشه بڼه وو قرار گاه نه بیرون د
لوړې تیرې لاندې خالي گاه وه.
نیلاب مې غیر کې اوچته کړه.
او د همغې تیرې لاندې مې ورتیره کړه.
زه چې ورتېرېدم دا وخت سخت په پښه ولگیدم.
بس ځان مې قابو کړ.

او تر پنځلس دقیقې الوتکو خپل توغندي اوبمونه را وارول،
 ډزې هر څه ورسره مله وو.
 هر کله چې الوتکې ولاړې، ما او پاتې درې عسکر له خپلو ځایونو را ووتو.
 نیلاب هم لکه زما په څېر په پښه لگیدلي وه، خو هغې یې تاب نشو ورلاي.
 او د درد نه ډک زگیروي یې کول.
 ما فکر وکړ بیا چې اوس چیرته ولاړ شو زموږ خو همدا یوه قرارگا وه دا یې هم
 راته ږنگه کړه.
 د مرکز سره مې د مخابراتې له لارې اړیکه ونیوله او د تپي په باره کې مې ورته
 وویل:

خو ویل یې چې پوره په نیم ساعت کې به چورلکه در ورسیري.
 موږ پوره درې ساعته ورته ماتل شو.
 خو چورلکه رانغله، د نیلاب حالت ثانیه پر ثانیه خرابېده.
 اخیر یې راته وویل:

میرویس د لته شاوخوا چیرته وگوره کوم کلی به وي.
 زه نوره مړه کیږم ما شاوخوا ډیر وکتل خو یوځای لیرې ونې ښکاریدې نیلاب
 مې په اوږه واچوله او ورپسې روان شوم.
 هغه یو تن عسکر ته مې وویل چې چورلکې راغلی بیا یو کس راپسې ضرور
 راولیږه.

ههسې خو ما په همدې ورځ قسم وکړ چې خدای مې دې یو ځل کابل ته
 بوځي، بیا به د مرگ په حالت کې هم دلته رانشم خو چې یو ځل کابل ته پخیر

ولار شم.

زه او نیلاب یو بنکلی او د منظرو نه ډک کلی ته ورسیدو، ما نیلاب په شا کړې وه.

کلی ته ورننوتم پدې ځای کې نه هم د کوم کور د ماشومانو اواز وو.

او نه هم کوم کور کې میلمانه وو، چې د کور د بام نه یې لوگی پورته شوی وای، نه یې هم څارونکي لرل او نه یې هم اوسیدونکي.

زما خو د عسکرو جامې په تن وې، د لیرې ځای نه راباندې غږ وشو ځوانه لاسونه پورته که او انجلی لاندې کوزه که.

چې ومې لیدل طالبان وو.

زه او نیلاب یې همدلته بندي کړو، نیلاب یې د همدې ځای روغتون ته بوتله او زه یې په بندخونه کې درې ورځې وساتلم سترگې مې پټې وې.

یو وخت کی مې د چای خوړ خوړ تر غوږه شو.

ما غږ وکړ ورور جانه.

ویې ویل:

ها ته پښتون یې؟

ما ورته وویل: هو وروره پښتون یم د ننگرهار یم.

ویل یې زه چې پښتون یې انشاءالله دوی دې خوشي کوي.

خو که فارسیوان وای بیا یې نیولې یو څه شیبه ووتله خو تنه عسکر راغلل تت تت راته په توره جاله یې ټوټه کې معلومیدل.

تکې تورې لونگی یې وهلی وې او غټې غټې څنې یې درلودې.
 تر دې وخته نه هم زما څنې وې، نه هم بریتونه او نه هم ږیره، خو ما چې دوی
 وکتل بیل خوند یې راکړ.

یوې بندي خونې ته یې بوتلم زما د سر نه یې توره ټوټه لرې کړه.
 یو نفر چې گنه توره ږیره یې وه او توره لونگی یې وهلي وه.
 ماته مخامخ په توشک ناست وو.

ویل یې:

که قسم راته خورې چې بیا ملي اردو ته نه ځم.
 نو پریردم دې کله بیا دې همدا بند مبارک شه.

او ها دا خبره خاص ستا لپاره ځکه چې ما او تا په یوه ژبه غږیږو.
 ما ورته وویل:

وروره زه دلته د مرستې غوښتلو لپاره راغلی وم.

او زما نیلاب سخته د درد په حالت کې وه، د هغې دردناک زگیروي، به زما
 اوس هم له یاده ونه وځي.

د خدای لپاره زما نیلاب ماته راکړئ، زه به نور په ژوند کې هم ملي اردو ته
 ولاړ نشم.

راته یې ویل:

نیلاب میلاب مور نه پیژنو هغه د امریکایانو نماینده وه.

مور ووژله او دا یې د خنیدلو د وخت تصویر تر څو زړه دې ورنه صبر شي.

او نور دې دلته ونه وینم، سیده دې ځان ننگرهار ته رسوه.
 ما ورته ډیر وویل:

چې قبر خو یې راوښایي خو قبر یې ماته تر اوسه ندی معلوم.
 ماسره بله لاره نه وه، د هماغې ورځې نه دخپلو زړو ملگرو د طالبانو قطعاتو ته
 ولاړم.

هغوی را باندي هېڅ شک ونکړ.
 خالي همدومره یې وپوښتل چې دا دومره وخت چیرې وې او هغه انجلی چې
 دې بوتله څه دې کړه.
 ما ورته وویل:

زه خو ننگرهار ته تللی وم.

او هغه انجلی مې هماغه وخت ووژله ځکه چې د امریکایانو جاسوسه وه، نور
 نو دوی په ما باور نکاوه ځکه به یې خالي د جنگ لپاره ساتلی وم.
 اکثر وخت به د جنگ په لومړۍ لیکه کې جنگېدم.
 یو وخت زمور ډلې ته ډیر زیات ځوانان راغلل.
 د ورځې به مو پوستو کې پوره پنځوس شپيته نفره نوي نوي لیدل کېدل.....

***

زمور پوسته ډیره قوي شوه، همداسې ټولو پوستو ته د مشرانو لخوا د سخت

جنگ امر وشو.

او ویی ویل:

یوه پوسته هم مه پریردی او که څوک تسلیم شول کار پرې مه لری، هیڅ چاته د دې حق نشته چې تسلیم شوي نفر باندې ډز وکړي.

او د عسکرو منځ کې یو ډول غوغا خپره شوه، چې ان شا الله اووه ورځې نورې د امریکا پاتې دي.

اونور به یې ان شالله یو عسکر هم دلته ژوندی پاتې نشي.

د دې غوغا خبر فکر کوم د افغانستان هر عسکر او د هرې قرارگاه مشر ته ورسېد.

ځکه نو د کندوز ولایت عسکرو خپل مرال بایلی وو او لکه د پخوا پخپریې جنگ نه کاوه.

د افغانستان مشرانو هم عسکرو ته ویلي وو، چې په قلاز قلاز یو یو ولایت ورپریردئ، مور ته ویل شوی وو.

چې تاسې ته به مور امر کوو او هغې نه وروسته به په پوستو ورځئ.

ریشتیا هم دوه ورځو کې اووه ولایتونه سقوط شول، او د امارت ټول عسکر زموږ ولایت ته راغلل، دا ځل نو جنگ وشو.

لکه د پخوا پشان لوبې نه وی هر رقم الوتکې راغلی خو زموږ عسکر لکه د میریانو په څېر زیات وو.

او هری خوانه به الوتکې هم په توغندیو لگیدې زما بنه یادیري، د الوتکو د طالب په عسکرو وس ونه رسيد.

او وړاندې يې چيرته په مظلومو انسانانو بمباري وکړه، دا ولايت هم په همدې ورځ سقوط شو، مور سوق شوبل ولايت کندهار ته خو هلته موټوله ورځ جگړه وکړه ډير ملگري مو شهيدان شول او بلاخره هغه ولايت هم سقوط شو لنډه دا چې ټول افغانستان په لنډ وخت کې سقوط وکړ. دا چې زما کور ننگرهار کې وو نو زه يې ننگرهار ته راولېرلم، خوماته هيڅ معلومات نه وو.

چې زما مظلومه پلار هم په ننگرهار کې ددې ظالمة امریکایانو نه پاتې نه وو، دلته يې زما پلار راته وژلی وو.

زما ټول ژوند دغه پوسته شوه او د هغې نه وروسته د درونټې په دغه پوسته کې شپې او ورځې سبا کوم.

زما خفگان زما پلار ته دی او زما خفگان زما نیلاب ته دی، زه په ژوند کې اوس داسې هيڅ اسره نلرم چې ورشم او پکې مړ شم. ما اول جنگ ددې لپاره کاوه چې یلدا هېره کړم، خو وروسته مې د نیلاب د هېرولو لپاره جنگ شروع کړ.

خو هغوی دواړه زما اوس هم یادیري د هغوی زخم مې لا جوړ نه وو چی دې ظالمانو راته پلار هم په حق ورساوه.

دا وخت نو پدې پوسته کې داسې څوک نه وو، چې د سترگو نه یې مړی اوبنکې روانې نه وي.

زما په شمول د ټولو تر سترگو په خاموشه خاموشۍ کې اوبنکې بهېدلې، ما خپل موبایل خلاص کړ.

تر څو د میرویس نیلاب او یلدا نوم ځان سره نوټ کړم او یو بنکلی ناول پرې ولیکم.

دا وخت مې ذهن تا یو سوچ راغی، چې ته راځه د نیلاب او یلدا نوم نیت کې ورکه امکان لري، څه معلومات یې راووهي.

هر کله چې مې فیسبوک کې سرچ کړل، یلدا نو هیڅ ایډی رانغله.

ما د قومندان نه پوښتنه وکړه د یلدا پوره نوم څه وو؟

ویل یې:

پوره نوم خو یې یلدا وو.

خو هغې ته به زموږ نورو صنفيانو حکیمي هم ویلی، ما ولیکل یلدا حکیمی!

اول سر کې دیو انجلی تصویر راغی.

قومندان چې ولیدله، ویی ویل:

هو همدغه وه، هغه ناخوانه انجلی چې زما سره یې ناخواني وکړه.

او په نیمه لار کې یې پرېښی وم، جینی چې مې ولیدله هک حیران شوم چې داسې ښکلی انجلی او داسې طالب جان سره مینه خو بس د هر چا خپل قسمت وي نو!

بیا مې نیلاب سرچ کره لاندې نومونو کې مې ولټوله، په اخر کې د یو انجلی عکس وو.

د پولیسو خولې یې پر سر وه، سره غومبوري او نری تکه سره پوزه یې درلوده ایدې مې یې خلاصه کړه.

لیکنی یې ټولې په انگلیسي ژبه کړې وې، د پښتو ژبې هیڅ هم پکې نه وو، خو انگلیسي کې یې هم د فند نه ډکې جملې لیکلي وې. زما یو دم پام شو، د انجلی په صفحه شنه علامه لگیدلی وه.

مطلب انجلی انلاین وه.

ما چې قومندان ته وویل:

د هغه باور نه راته او راته یې وویل خیر دی ځوانه ته څه چل وکه ما ورسره وغبروه!

ما همدې وخت کې د قومندان نه یو عکس واخیست.

او ور مې لېره شیبه نه وه، تیره شوې چې د سلام مسیج ځواب راغی.

ویل یې:

ته څوک یې؟

او دا میرویس له کومه پیژني؟

ما ورته ولیکل زه د میرویس ملگری یم، میرویس هم دلته اوس دستي راته ستا
ټوله کیسه تېره کړه.

او سخت یې ودردولم، ویل یې میرویس اوس چیرته دی؟
ورته ووايه:

چې زه کابل کې یم او غواړم له تاسره وینم.

ما ورته ولیکل سمه ده، خو میرویس غواړي تر څو تاسې سره مخامخ په
ویډیو کال کې خبری وکړي.

ویل یې ولی نه هر کله چې زنگ رخ شو، د میرویس د سترگو نه اوبنکې
روانې شوې، بې حسابو سلگۍ یې وهلې، ویل یې:

بند که بند که ژبه یې بنده بنده کېدله په ټوڅو پیل شو.

نعیم ورته اوبه راوړې.

اوبه یې وڅښلې بیا یې د هغې انجلۍ سره خبرې وکړې قومندان صاحب ټوله
کیسه کې خپله ونه ژړل.

خو ددې انجلۍ په کتلو سره یې له سترگو څخه بې واره اوبنکې لاړې.

ماته یې وویل:

ځوانه زه ستا دا احسان په ټول ژوند کې هم نشم هیرولاي، په جیب کې ورسره
یو دانه د سرو زرو امیل وو، هغه یې راوباسه.

او ماته یې وویل:

وراره داستا انعام!

چې ساعت یې وکوت د سهار څلور بجې وې قومندان وویل:

راځی چې لمونځ وکړو لمونځ مو وکړ.

دعا مو له خدایه وغوښته پوره اتو بجو وخت کې قومندان صاحب کابل ته

پخیر حرکت وکړ، او مور خپل ننگرهار ښار ته راروان شو...

پای....

بله برخه څلور کاله وروسته....

دوهمه برخه

خوب مې لیده، چې سلیمان له ډېر غټ گرنګ څخه راوغورځیږي.
یو دم راپاڅېدم، سلیمان مې په خوا کې بیده وو، په مخ مې کړبښې
کړبښې د ویرې خولې روانې وې.
په سلیمان مې توره روجایې خپله هواره کړه، زه ترې بهر ته راووتم.
سخته ژړا راغله، په سلگو سلگو مې وژړل، زه د خپل خوب په تعبیر له
اول سر نه ورسېدم.
ټوله شپه خوب رانغی، اود ویرې ډیر زور راباندې وو.
د شپې یو مهال ناوخته په خپلو سلگیو کې ډوب ویده شوی وم.
په سهار کې سلیمان و خوځولم، سترگې چې مې خلاصې کړې، لمر
راختلو ته نږدې وو.
ژر ژر مې اودس او لمونځ وکړل، دا وخت زنگ راغی.
اوکی مې کړ.
قومندان وو.
ویل یې:
ستاسې کاري ټیم باید د شمال طرف ته ولاړ شي.
مور هم ولاړو، مور سره سلیمان هم وو، نورو هلکانو ته مې وویل:
تاسې په پښو ولاړ شئ.

ما او سلیمان وروسته درخو، سلیمان ته مې د غزني په ښار کې ښه ډیر
چکرونه ورکړل.

ښه ډیر مې خوشحاله کړ، بیا مې ورڅخه وپوښتل:
سلیمان!

که مړ شې، اوس به پخپل مرگ راضي واوسې؟
آیا!

څه تیاری ورته لرې، او کنه؟

سلیمان وویل:

هو شکر قومندان صاحب!

ما ورته وویل:

بس خدای دې تاته ډېر عمر درکړي.

تر یو څه چکر ورکولو وروسته مې سلیمان کاري ځای ته بوتله.

زمور کار ماین پاکي وه، او هره ورځ به مو ملگرو زمور مخکې ساگانې
ورکولې.

هر کله چې کاري ځای ته ورسېدو، نو سلیمان مې په موټر کې بند کړ.
ښینه یې ډیره وډوله.

خو دروازه مې ورته خلاصه نگره.

زه د کار ځای ته روان شوم، تر نیم ساعت وروسته خپل کاري ځای ته ورسېدم.

ومي لیدل، چې سلیمان تر ما مخکې کاري ځای ته رسېدلی دی. زه هک هیران شوم، پوښتنه مې ترې وکړه، ته له موټر څخه څنگه راکيوتې؟

ویل یې:

بس قومندان صاحب!

زړه مې طاقت ونکړ، دروازه مې ماته کړه.

او راغلم، دا چې زما به اکثر وخت د کار ځای ته هیڅ تادي نه وه. نو ځکه نن هم په کلار کلار راغلم.

دا وخت هلکان گرځېدل، چې په یو داسې ځای وربرابر شو، چې ماشینونو بار بار اوازونه کول.

دا یو کمپیوټري ماین وو، چې داسې جوړ شوی وو:

پدې ماین کې داسې اله نسب شوې وه، چې د ډېرو انسانانو په شور به یې انفجار کاوه.

مطلب مور کم وو، ټول څلور پنځه نفره خو دې ماین به داسې د ډیرو کسانو د خپو آواز اوریدلو سره انفجار کاوه.

په هر حال د ماین غوڅونکی زموږ په ډله کې سلیمان وو، بل هیڅوک هم نه وو.

سلیمان بغیر له پښتنې ماین ته ورمندۍ کړه، او د خپل ځوانی غرور له اړخه یې د لینونو په غوڅولو پیل وکړ.

چې یو دم کړنگ شو، موږ ته لارښوونه شوې وه، چې د ماین الوتلو پر وخت باید پروت وکړو.

زکه نو پریوتو.

ما فکر کاوه، لکه مږ یم، مگر یو وخت مې د قوي ټیم ټنگ ټنگ تر غوره شو.

سر مې راپورته کړ، د غره پر سر د ماین تش کارتوس دومره وو، لکه یو التیو موټر او د غره څخه لاندې راروان وو.

او ټنگ ټنگ یې کاوه.

تورې لوڅرې پورته شوې، زما خوب ریښتیا شو، او د غزني چکر او یو څو دقیقې آرامي د سلیمان د ژوند تر ټولو آخري آرامتیا شوه.

د سلیمان د جسد یو هډوکی مو هم پیدا نکړ، تر څو د هغه کور ته یې یوسو.

سلیمان چې زما ډیر کلک ملگری وو، په همدغه ورځ مو له لاسه ورکړ، نور ملگری همالته په کار بوخت وو، زما طبیعت خراب شو.

نیمه شپه وه، د سلیمان تش خای سخت زیات وژړولم.
راپاڅېدم، او په همدې نیمه شپه مې هوالدار خان میر ته وویل:
چې وروره زه ولاړم، هغه راته ډېر ټینگار وکړ، مگر زه ترې راووتم، په
تور فلډر کې روان وم.
یو وخت باران هم شروع شو، د شپې یوه بجه به وه، سرک هم طبیعي
بادونو بڼه سم صفا کړی وو.
شاوخوا د شولو پټي وو، ماته د خپل یار سلیمان یوه خبره رایادېدله.
او د هغې په هره خبره به مې زړه خوږ، یو وخت تشو بولو ونیوم، له
موټره راکیوتم.
خپل ضرورت مې رفع کړ.
هر کله چې بېرته موټر ته وروختم، نو موټر یو څه دروند وو.
په هاغومره پښه ورکولو نه ته، لکه څومره چې مې مخکې ورکوله، بس
یو رقم مې موټر روان کړ.
تر یو څه منزل کولو وروسته مې یو څه پس پس هم تر غوږه شول.
د ویرې ماحول په جامو کې خای نه راکاوه، بس هڅې مې له ځان سره
ووایل:
چې تر هر خای پورې ځی، رسوم مو مگر ما سره به کار نلری.

د یو څه وخت وروسته راته یو لوی کلی پر مخ راغی، مخې ته مې یو
څه کوچیان ودریدل.

ویل یې:

راځئ دلته شپه تېره کړئ، بیا به ځئ زه ورکېوتم.
خیمې یې وهلې وې، او د هرې خیمې مخې ته یو څه اور لگیدلی وو.
یو څه هاخوا ترې بیا څاروي ولاړ وو.

بنکلی ځای وو، ماته هم خوب راغلی وو، بس دوی چې کوم ځای
راخودلی وو.

همالته ویده شوم، یو وخت مې د مخ پوستکی لمر وسوځاوه، چې
رپاڅېدم. چو

نه هم کومه خیمه وه، او نه هم کوم بل څه وو.

زما سر ته هم تیره ایښې وه، خو ښه وو، موټر مې پخپل ځای ولاړ وو.
زه تر اوسه نه یم پوه شوی چې هاغه څه کیسه وه، مگر په هر حال زه بیا
هم خپل موټر ته کښېناستم.

او یو ځل بیا مې حرکت پیل کړ.

تر یو څه مزل وروسته کابل ته راوړسېدم، د کابل په آرزان قیمت کې
راته زما خوږ ملگری ساحل د اول نه ناست وو.

روغښي مو سره وکړ، خپل اطاق ته یې بوتلم، یو څه آرام مې وکړ.

په ماښام مهال کې له اطاق څخه راووتو. ساحل هم د ننگرهار وو، او لکه زما په څېر هغه هم مسافر وو. په کابل کې یې یو نامتو هوټل ته بوتلم، یخه یخني وه. موټر مو د هوټل څخه بهر د موټرونو په تم ځای کې ودراره. ما سره داسې څه نه وو، چې د یخني مشکل پرې حل کړم. په هر حال یو وخت مې د موټر شاتنی برخه کې یو پټو اچولی وو. اوس چې مې ولید، هماغسې لا ایښی وو. پټو مې له موټر څخه رابنکته کړ، او له ځانه مې تاو کړ. سخت یخ باد وو، او د ونو زیرې شوې وچې پانې یې په هوا کې تاوولې. دې هوټل درې څلور منزله درلودل، او موږ یې هم په دریم منزل کې د خوراک لپاره کښینستلو. یو څه تروه کبان او د قهوې پیشنهاد یې ورکړ. کبان یې تازه پاخه کړل، پدې یخه هوا کې ورڅخه دود خاته. او گرمه قهوه یې هم راوړه. په کبانو مو لږ څه لیمو وزبیخه، لدې ځایه د کابل ښار او د ټولو کورونو له کوره بیرون لږیدلي څراغونه ښکارېدل.

نه پوهېږم، خو ډاکټران وايي، په داسې يو ځای کې چې ستاسې ذهن آرامه وي، تاسې به ډوډۍ هم ډېره وخورۍ. او هاضمه به مو ډیر ښه کار وکړي. په هر حال شپه وه، دا شپه مې له ملگري سره په کابل کې تېره کړه. او په سبا ترې زه د ننگرهار پر لور راوخوځېدم، تور فلډر کې ښه وو، هوا هم ښه وه. او بخاری مې هم پکې لگولې وه. شکر ښه په آرامه آرامۍ سره په ماهیپر راکېوتم. يو ځل بیا راته سلیمان رایاد شو، سلیمان د غزني ولایت وو. فکر ته مې هڅې راغلل، چې کورنۍ ته به یې څوک ورغلي وي او کنه. موټر مې یوې غاړې ته ودراره، او خپل ټیم ته مې زنگ وواهه. هغوی وویل:

چې مشرانو ته یې دا مسؤلیت سپارلی، ځکه په ټیم کې هیچا هم نشول کولای چې د یو مړي کورنۍ ته ووايي:

چې ستاسې هغه نیازین ځوی چې تاسې ډیر په مینه مینه رالوی کړی وو.

هغه نیازین ځوی مو خپل روح د وطن په دفاع کې حق ته وسپاره.

او مور سره یې اوس هیڅ هډوکی هم نشته.
په هر حال یو ځل بیا مې موټر چالان کړ، او په ډېر لږ وخت کې
ننگرهار ته راوړسېدم.
کور ته راغلم، نیلاب او بچو سره مې روغبڼ وکړ.
کشر ځوی مې راته وویل:
بابا ماته یو څو روپۍ پکار دي.
زما په سترگو کې اوبنکې ډنډه شوې، هڅې خداوندي مې زړه ته گيله
ودرېده.
نیلاب راته وویل:
خیر دی هلکان دي، یو څه ورکه پکار به یې وي.
ته خو هڅې هم بیرون هر ډول مستي په پیسو کوې، او د خپلو زامنو او
ماشومانو هیڅ کیسه کې نه یې.
هلکانو ته مې په بنده خوله پیسې ورکړې، او د خپلې گیلې اظهار مې
هیڅ چاته هم کولای نشو.
یو څه وخت وروسته مې کور ته مور راغله، مور مې د کشر ورور سره
اوسېده.
کوم لمسي به ورته زما د راتگ ویلي وو.

خکه یی نو خان راورساوه، زه هم ورپسې ورکیوتم، او له لاسه مې ونيوه.

خوا کې راسره کښیناستله، راته یې وویل:
خویه!

خه خبره ده، خفه ښکاري.
ورته مې وویل:

ابی!

دا ژوند خومره سخت دی، ته به د خپلو بچو او هیواد لپاره خان قربانوې، مگر دوی به وایې، چې مزې دې وکړې.
مور مې راته وویل:

خیر دی بچی!

خان پرې کون کړه، ژوند خو که سخت نه وای، پیل به یې په ژړانه کېده.

له مور څخه مې لاسونه تاو کړل، او په ژړغوني غږ مې ورته وویل:
خیر دی ابی!

دا ژوند ډیر سخت دی، ما دې سخت ژوند ته هیڅکله هم یوازې مه پرېږده.

له جیبه مې یو سل گون نوټ راوویست، ابی ته مې ونيو، نیلاب رامخته شوه.

ویل یې:

ولې ستا د مور نه لکه دا بچي ډیر مهم وو.

هغوی ته دې پنځه پنځه سوه افغانی ورکړې، او مور ته دې له جیبه خالي د سلو نوټ راوباسه.

پوره پنځه سوه مور ته هم ورکړه.

خو مور مې ورته وویل:

د خاوند مخ کې څوک بې ادبي نکوي، گناهگار یې.

زما مور واقعاً چې زما په کور کې له حورې څخه کمه نه وه.

ما ورته وویل:

بس مورې همدلته اوسپړه، خیر دی، زموږ ماشومان به هم درسره

خوشحاله وي.

او ته به هم یو څه راحت وي.

خو ویې ویل:

نه بچیه! تاسې سره ډېره واوسېدم، تاسې اوس یو ځای ته ورسیدئ، هغه

کشر ورور دې هم باید یو ځای ته ورسیري.

بیا به راشم.
مور مې ولاړه.
مگر هغه پوهانو بڼه ویلي دي، چې د مور په څېر ډاکټر په هیڅ ځای
کې هم نشته.
چې په خپلو دوه درې خبرو سره دې رغوي.
ورځ په کلار کلار خپل ځای شپې ته پرې—خود.
او مور هم د خوب لپاره پریوتلو، تر څو خپل اضطراحت وکړو.
ویده شوم،
د شپې مې خوب کې ولیدل، چې سلیمان بڼه خوشحاله دی.
او په ښکلو باغونو او طبیعي ځایونو کې گرځي.
چې له خوبه راپاڅېدم، په مخ مې نری نری خوله راماته وه.
د هارون مور ته مې وویل:
تر څو یو گیلان د څښلو اوبه راکړي.
اوبه مې وڅښلې، یو څه آرام شوم، مگر د خوشحالی احساس مې وکړ.
ځکه د سختو تېرولو وروسته ورته الله تعالی تر ټولو بڼه ثمره ورکړه.
د همدې ورځې په سبا مې ولیدل، چې په فیسبوک کې یو ناول ډیر
پورته کيږي.

د ناخوانه انجلی په نوم، ما هم پرې کلیک وکړه.
د لیکوال نوم یې سیدادریس سادات وو، کوم چې ما ورسره د درونټې
په کمر کې لیدلي وو.
ما هغه وبپژانده، په کتاب کې یې نمبر لیکل شوی وو، لومړی مې ټول
ناول ولوست، او بیا مې ورته مسیج وکړه.
اسلام علیکم سادات صاحب
فکر کووم، سادات انلاین نه وو.
ما نستونې رابډه وهل تر څو اودس او لمونځ اداء کړم.
د ماښام وخت وو، لمونځ مې اداء کړه.
بیرته چې موبایل ته راغلم، د سلام ځواب راغی.
د سلام کلام وروسته مې ورته ځان معرفي کړه.
هغه ډیر زیات خوښ شو، او د دوهم ځل لیدنې او پاتې کیسې د
اوریدلو لپاره ډیر زیات لیواله وو.
دا چې زه هم ننگرهار کې وم، نو ومې غوښتل تر څو د سادات وخوا ته
ورشم.
خو دا وخت هم شپه ناوخته وه.
او له سادات سره مې سبا د ورځې څلور بجې مازدیگر وعده وکړه.

چې انشالله سره به کینو.

مگر خای معلوم نه وو، ما ورته د خپل کور دعوت ورکړ، مگر هغه وویل:

نا دوهمه برخه به هم په هماغه پوسته کې راته وایي.
کومه پوسته کې چې دې اول ځل راته کیسه کړې وه.
او دا یې هم وویل:

چې زه خپل هاغه ټول ملگري هم درولم، کومو چې دا کیسه اوریدلې وه.

تر څو له دوهمې برخې یې هم دوستان هماغه رقم خوند واخلي.
او خاصکر دا ځل حکمت هم ستاسې د کیسې اوریدلو ته ډیر زیات ليواله دی.

دا شپه هم پخیر او خیریت سره تېره شوه.
په سبا یې سادات سره د ملگرو ماته پخپل وخت په هماغه ټاکلې پوسته کې ناست وو.

زه هم ورغلم، او تر ډېر زیات وخت وروسته له سادات او ملگرو سره یې مخ شوم.

یوه شیبه کنبناستو، سادات له ځانه سره تیار چای، ممپلي، بادام او پسته هر څه راوړي وو.

او ما ورته پاتې شوې کیسه داسې شروع کړه.
هر کله چې زه له دې ځایه د نیلاب په طرف روان شوم، نو په لاره کې
غلو ونيوم.
ما سره هیڅ هم نه وو، ځکه نو یې پنځه سوه افغانۍ راته په جیب کې
کېښودې.
زه یې پدې خیگنه هیڅ پوه نشوم.
امکان لري، زړه به یې راباندې خور شوی وي.
خو نا دا د خدای کرم دی زه چې په هر ځای کې یم، شکر بند نه
راځم.
په هغې ورځ هم راسره هیڅ نه وو.
ځکه نو خدای راته دغه لياره جوړه کړه.
زه بیرته په موټر کې کېښناستم، نیلاب راته په موبایل کې د کابل آدرس
راکړی وو.
زه هم کابل ته ورپسې راغلم.
هغې راته ویلي وو، چې د کابل په شهرنو سړک کې د هغه کور دی، او
زه باید هلته ورشم.
ما په کابل کې له آرزان قیمت څخه تر شهرنو پورې شخصي موټر
کرایه کړ.

له آرزان قیمت څخه و دې موټر کې کښېناستم.

دې کرولا تر شهرنو پورې راوړسولم، داسې د شپې یوولس بجې به وې.

په شهرنو کې یو هوټل والا ته ودرېدم.

د آم خونډور جوس او یو څه کباب مې ورسره وخورل.

ماته د نیلاب کور معلوم نه وو.

خو راغلی وم، ښه وو، نیلاب راته موبایل کې د یو ځای نوم خودلی وو.

د هغه ځای نوم گل بهار سنټر وو.

ویلي یې وو، د همدې مارکیت په خوا کې داودزی پلازه کې مې کور دی.

زه همالته ورغلم، د شپې ناوخته وو.

هره خوا خاموشه خاموشي وه، د وزارت خارجه و مخې ته درې څلور پولیس ولاړ وو.

یو څو شیبې ورسره کښېناستم، خپل ځان مې ورسره معرفي کړ.

عسکر د میدان وردگو وؤ، دا چې په میدان کې ما هم جهاد کړی وو، نو ټولو سره مو ښه وپیژندل، دوي نوي راغلي وو.

د جهاد پر وخت دوي په کلي کې وو، او په هغه وخت کې ډيرو زړورو
عسکرو هم جنگ ته زړه نه ښه کاوه.

ځکه چې مرگ وو، او بيا د نړۍ خلويښتو سترو طاقتونو ته ماتې
ورکول وو.

دا ډيره سخته وه، مگر ما سره بله ليار نه وه.

زما له ژونده زړه تور وو، ځکه دلته پاتې وم.

خير په هر حال دا مهال مې مطلب دا وو، تر څو لدې عسکرو څخه د
نيلاب د کور معلومات وکړم.

لدې عسکرو سره په لکه شپه کې ډير زيات بلد شوم.

په آخر کې مې ترې د هغه کس د کور پوښتنه وکړه:

کوم چې راته نيلاب خوولی وو.

د هغه نوم حاجي بېرک وو.

هغوی وويل:

ستا له هغه سره څه کار دی؟

دا مهال عسکرو راته کور و خود، زه هم وروان شوم.

هغوی راباندې غږ وکړ.

خير شه، د هغه خاوند خو په وردگو کې د فتحې پر مهال مړ شوی دی.

ما وویل:

دا څه وایې؟

خپل یو مشر ته یې غږ وکړ، هغه مشر یې په جگړو کې ونډه اخیستې وه.

هر کله چې ما د دوی مشر ولید، نو ومې پیژانده.

ما او هغه یوځای د میدان په جنگ کې برخه اخیستې وه.

ښه کلکه غږه مې ورکړه.

تر ډیر وخت وروسته مې دغه ځوان ولید.

هغه په سنگر کې ډیر زیات تکره وو، او چې د کومې پوستې د نیولو تکل به یې وکړ.

روغه ترې نه وته، د هغه نوم یعقوب وو.

هغه وخت زمور مشرانو کې هم حسابېده، خیر مورځو خپل مشر درلود.

خو د دوی په ولایت کې دی هم زمور مشر وو.

تر روغېن وروسته مې ورڅخه د دغې ببرک حاجي ببرک په اړه

وپوښتل، د هغه تر سترگو او ښکې وبهېدلې، او ویې ویل:

حاجي ببرک هغه سپری وو، کوم چې امریکانو په ډرون الوتکه د غره پر

سر د فتحې نه درې ورځې مخکې وویشت.

د هغه مولوي خبره بيا په ټولو عسکرو کې خوره شوه، او هيڅوک به هم په ميدان کې د غره پر سر او په ښکاره نه گرځېدل.

ځکه نو ما يې هم کيسه اوريدلې وه.

يعقوب ته مې ټوله کيسه صفا صفا وکړه، هغه هم راسره شو عسکر ملگري کړل.

تر څو کور ته يې ورشم، هر کله چې کور ته ورغلم، بيخي روح رانه وتی وو.

ماته دا معلومات نه وو، چې هغه ژوندی ده.

بيا د هغې نه وروسته راته د دې معلومات هم نه وو.

چې هغه د يو سړي سره ځانته اوسيري.

هر کله چې مې يې د کور ټالی ورووهله، لږ څه ورته تم شوم.

مگر څوک رانغی، عسکرو وويل:

شپه ناوخته ده، په زوره زوره يې ووهه.

ما ورته وويل:

نه!

هغه به ویده وي.

هڅې يې په خوب کې مه وړانوی، په کلاره يې بايد ورووهم.

دروازه مې يو ځل بيا ورتک تک کړه، دا ځل يو دولس کلن ماشوم راووت.

او ويې ويل:

کاكا جانه څه خبره ده.

ووايې.

له ما خبرې هيرې شوې، دا مهال مې هيڅ هم نلرل، چې دې ماشوم ته يې ووايم.

له شانې يو عسکر ماشوم ته ورغبرگه کړه:

مور ته دې غبر وکړه، او ورته ووايه چې د پوليسو قومندان درسره کار لري.

ماشوم ولاړ، لگه شپه نه وه وتې چې بېرته راغی.

او ويې ويل:

کاكا جانه!

خير دى، مور به تاسې ته سبا د کور کرايه درکړو.

مور مې په کوټه کې بیده ده، نه غواړم، چې هغه يو ځل بيا خوابدې ووينم.

ماته خندا راغله، د دولسو کالو ماشوم او دومره زيرکتيا! دا صرف د نيلاب اولاد کيدای شي.

زه ماشوم ته په گوندو کښیناستم، د هغه سترگې مکمل نیلاب ته تللې وې.

ورته مې وویل:

بچکه ته مه خفه کېږه، زه راغلم، انشالله تر دې وروسته بدې هیڅکله هم مور خوابدې ونه ویني.

اوس ورشه او مور دې راویخه کړه.

ماشوم وویل:

ریښتیا؟

چې داسې ده، دادی اوس ورغلم.

ماشوم ولاړ، او پر ما دغه څو لنډې شیبې لکه د کال تیرېدې.

ما تر څوارلسو کالو وروسته له نیلاب سره لیده کاته کول.

ځکه نو د هغې لیدو ته بې اندازې زیات لېواله وم.

یو وخت مې ولیدل، چې یوه سپینه پیغله په تکه توره شپه کې لکه د

سپین څراغ زموږ و خواته راروانه وه.

هر کله چې زموږ خواته رانږدې شوه، ما د هغې په ځان شیندل شوي

عطر وپېژندل.

هغه د یو قدم په فاصله کې چپ لاسته تاوه شوه، او په دیوال لگیدلې

پټن یې ووهله.

د کور لویه لاره رڼا شوه، زما سترگې د لگیدلې خراغ په شغلو و
سوځیدې.

سترگو ته مې لاس ونيو.

هر کله چې مې حالت معتدل شو، په کلار کلار مې تر مخ لاسونه لیرې
کړل.

د هغې خوله وازه وه، په سترگو کې یې پخوانۍ د مینې او غرور ولولې
پاتې نه وې.

غومبرې یې په کلار کلار غونج کړ، خوله یې بنده کړه.

د میرویس د ویلو کوبښن یې کاوه، مگر د میم څخه مخکې نشوه
تلاي.

هغه زما غیبرې ته راپریوته.

او ما هم ترې لاسونه تاو کړل، وخت خو د داسې کار نه وو.

ځکه عسکر ولاړ وو، خو په هر حال له عسکرو سره مې کیسه خلاصه
کړه.

عسکر و خپل ځای ته ولاړل، او ما د نیلاب سره تر ډېر وخت وروسته
ولیدل.

ما نیلاب ته وویل:

نیلاب زه خو ستا په لیدو او د ژوند په خبرېدو، ځکه حیران شوم.

چې زه خبر شوی وم، ته مړه شوې یې.
مگر ته زما په لیدو ولې دومره حیرانه شوې؟
هغې وویل:
ماته هم ویل شوي وو.
چې ته مړ شوی یې.
ځکه مې ببرک سره واده ته غاړه کېښوده.
خیر دا یو تصادف وو، د همدې ورځې په سبا مې د دولت په ذریعه د
دې کور کرایه ورختمه کړه.
او ما او نیلاب ننگرهار ته د تللو تکل وکړ.
همدلته مو د پوستې په قومندان یعقوب باندې ځانته نکاح وتړله.
ټولو عسکرو د خوشحالی ډزې وکړې.
او مور پخیر د ننگرهار پر لور حرکت وکړ.
په ننگرهار کې مې زړې مورکې او کشر ورور ته د اول نه ویلي وو.
تر څو د واده مراسم ونیسي.
مور مې راسره نه منله، مگر یو رقم مې رضا کړه.

هغوي هم د واده لپاره ډير بڼه تياری ونيو، ما هم نيلاب عرايشگاه ته
 بوتله، او بڼه بڼکلی سينگار يې ورته وکړ.
 د هغې ځامن مې هم له ځانه سره روان کړي وو.
 نيلاب له خوښۍ نه په جامو کې نه ځاپيده.
 مور د خپل ژوند سختې شيبې تيرې کړې وې.
 او خپل راتلونکی مو ډير خوږ ترسيماره، او همداسې وه هم!
 زما په واده کې زما ټولو ملگرو گډون وکړ.
 دا چې مور د ننگرهار وو، نو په ننگرهار کې دا رواج وو، چې لري او
 نږدې ټول خپلوان واده ته راځي.
 بس هغه يوه ورځ وي، بيرون په کلي کې ډولونه او اتڼونه وو.
 دننه په کور کې مې ورور مولوي صاحب راغونښتی وو.
 او زموږ نکاح يې ترله.
 ټولو خلکو بڼه ډير اتڼونه وکړل، هر کله چې زه ورووتم.
 نو زه يې هم ميدان ته کړم، بس خدای دې معافي وکړي.
 بڼه سم د زړه براس مو پکې وباسه.
 او د واده په اخيرې شيبو کې کوټې ته ننوتم.
 په کوټه کې نيلاب هر څه سم کړي وو.

مگر هغې د ناویانو په خیر خوي نکاوه، ما ورته وویل:
ماته دا ارزښت نلري، چې ته راته ځان یوه واده شوې پیغله وځایې.
پدې سره زه هم خفه کېرم
او ته هم خفه کېږې، راځه چې نوی ژوند پیل کړو.
او نوی کور ودان کړو،
ما له نیلاب سره پوره دوه کاله ښه په خوښۍ سره تېر کړل.
یوه څو ورځې مخکې مې موبایل ته زنگ راغی، ومې کتل نا بلده وو.
زړه نازړه مې وچت کړ.
چا خبرې نه کولې، ما ورته سلام وکړ.
د مقابل له لوري ځواب راغی، بې وفا د نیلاب په غم کې دې یلدا هېره
کړه؟
مگر شکر اوس خو پیدا شوه.
خیر دی اوس خو یلدا هم لږه لږه یادوه.
په ما رپ ولگېد، ما ویل تاسې څوک؟
ویل یې:
زه یلدا یم، ستا پخوانۍ مینه کاش چې ما ته نه وای پریځی.
افسوس!

خیر د بدو په بدل کې مې بیرته درسره ښه هم وکړل.
ستا یلدا تاته پیدا شوه.
دا ټول ماته دعا کوه.
نور یې موبایل بند شو، دا وخت مې له سادات څخه پوښتنه وکړه.
هغه موسکې شو، او داسې یې وویل:
په هغه شپه له مور څخه زمور ملگری حکمت نه وو خفه شوی، بلکې
دا زمور پلان وو.
تر څو ستا کیسه واورو،
ټول ملگری صرف دومره خبر وو، چې سادات د میرویس کیسه لیکي.
ځکه یې کیسه اوري.
خو نه داسې نه وه، سادات له یلدا څخه پوره پنځوس لکه افغانی
اخیستې وې.
ترڅو ورک شوي مینان سره یو ځای کړي.
سادات په دې کې دوه گټې لیدلې وې، هم به پیسې واخلي، او هم به
یې دوه مینان سره یو ځای کړي وي.
د پوستې ناست ټول ملگری ایله اوس پوه شول، چې اصلي کیسه څه
وه.

مگر حمزه له قومندان میرویس خخه وپوښتل، قومندان صاحب تاسې
اوس هم کومه پوسته کې یاست؟

میرویس وویل:

نه وراره زه اوس مهال د ماین پاکی په برخه کې له حکومت سره کار
کووم.

شکر پدې کې تنخوا هم لږ څه ډېره ده، او بل کوم کار چې د مرگ
سره لوبې نه وي، هغه ماته خوند نه راکوي.

او دلته په پوسته کې پاتې کېدل راته د ډېرو کمزورو خلکو کار ښکاره
شو.

ځکه نو ماین پاکی ته ولاړم.

مگر هغه ځای له فکره ډیر سخت وو، ځکه مخامخ جنگ کې که
سړی ولگېږي.

نو روغ ترې وتلای شي، او هم دومره زیات اثر نلري.

ځکه پردې ویشتی یې، مگر چې ښه پوهیږي.

چې ماین خراب شو، او درباندي والوزی، د دې درد بیا بلها زیات درد
وي.

په همدې ورځ سادات له یلدا سره هم وغږولم.

هغې خپله پخوانۍ مینه یو ځل بیا را ژوندۍ کړې وه، له هغه سره چې کوم هلک وو، هغه یې له یاده وباسلی وو.

او لدې کیسې تر اورېدلو وروسته سادات بیا تشویق کړم. تر څو په یلدا پسې ورشم.

او هغه هم د خپل کور میرمن جوړه کړم.

پدې ورځ یو ځل بیا لکه د پخوا په څېر سادات خپل ننگرهار ته روان شو،

او زه هم پدې تکل روان شوم، تر څو خپله اصلي مینه یو ځل بیا وگورم.

د پنجشیر په غرونو یو ځل بیا دوره ووهم، له هاغه ځایه هاغه پخواني خوندونه یو ځل بیا واخلم.

پای

دریمه برخه انشالله ډیر ژر.....

زما فیسبوک ایډي د رسره تعقیب کړی، انشالله دریمه برخه یې هم درته نشر ووم.

که چیرې په غریزه بڼه غواړئ ناولونه واورئ، نو یوتیوب کې یې زه سیدادریس سادات درته له SADAT TV څخه نشر ووم، ضرور یې وگورئ.

ناخوانه انجلی

ناول

سید ادیس سادات

پوزیشن: عیب سکون ۰۷۸۳۹۱۲۰۵۳ / ۰۷۸۳۹۱۲۰۱۴۰

NAZZWAINA ANJALAY

NOVEL BY: SAID IDREES SADAT

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**